KUUROJEN LEHTI

Tidskrift för Döva

JOULUKUU
DECEMBER

N:o 12 - 1960

Käyttäkää

onnitteluadresseja

Kukkaset kuihtuvat! Adressi säilyy jatkuvasti rakkaana muistona ystävällänne. Kun haluatte onnitella ystäväänne hänen merkkipäivänään — kun hän täyttää vuosia, solmii avioliiton, pääsee ripille j.n.e. on paras ja kätevin tapa lähettää hänelle onnittelunne kauniilla adressilla.

Näitä adresseja saa ostaa asiamiehiltämme kuurojenyhdistyksissä. Maksu on 300 markkaa kuorineen.

Pohjaväri on aurinkoisen hiekan väri, reunat ja koristeet sekä teksti, joka tässä kuvassa näyttää mustalta, on kultaa. Suuruus 21×27,5 sm, 4 siv.

Adressin myynnistä kertyvät tulot kartuttavat Liittomme Omakotirahastoa.

Adresseja saa tilata Liittomme toimistosta. Asiamiehille 20 % palkkio.

SUOMEN KUUROJEN LIITTO R.Y.

Liisankatu 27 E 10 — HELSINKI — Postisiirtotili n:o 6825

KUUROJEN LEHTI

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y:n ÄÄNENKANNATTAJA

JOULUKUU | 65. VUOSIKERTA | N:o 12 · 1960

Tammikuun numeroon tarkoitetut ilmoitukset kirjoitukset ja kuvat on lähetettävä toimitukselle ennen joulukuun 5 päivää

Kuurojen oikeusturva

Suomen hallitusmuodon 5 §:n mukaan kaikki Suomen kansalaiset ovat yhdenvertaiset lain edessä. — Tästä huolimatta on sanottu, että kuurot kansalaisemme ovat asioita oikeudessa käsiteltäessä toisinaan joutuneet kuulevia kansalaisia huonompaan asemaan.

Tiettävästi on sattunut tapauksia, jolloin kuuro henkilö on tuomittu vain syyttäjän ja todistajain lausuntojen perusteella ilman, että kuuro syytetty on voinut sanallakaan asiaansa puolustaa. Hänellä ei ole ollut tulkkia eikä oikeusavustajaa. Tällöin tietenkin voi sattua, että jotkut asiaan vaikuttavat seikat jäävät esittämättä, mikä puolestaan saattaa olla vaikuttamassa oikeuden päätökseen. Niinpä on sattunut tapaus, että kuritushuonerangaistukseen tuomitulle kuurolle syytetylle ei hänen pyynnöstään huolimatta ole hankittu tulkkia poliisikuulusteluun enempää kuin itse oikeuden istuntoonkaan.

Oikeudenkäynnissä kuuro henkilö tarvitsee ennen kaikkea häntä ymmärtävän, viittomakieltä taitavan tulkin. Käytännössä kuurojen papit ovat useimmiten joutuneet toimimaan tässä tehtävässä. Pappi ei kuitenkaan kirkkolain mukaan saa esiintyä asianajotehtävissä. Silloinkin, kun kuurolla on lainoppinut tai lakia oppimaton oikeusavustaja, hän tarvitsee tulkin, mikäli häntä oikeudessa halutaan kuulla. Asian käsittelyn seuraaminen on hänelle tietysti tärkeä, ja tämä on mahdollista vain tulkin välityksellä. Mikään ei estä, että tulkki ja avustaja ovat sama henkilö.

Ei voitane kieltää myöskään sitä, että kuurot itse joko tietämättömyydessään, välinpitämättömyydessään tai ehkä myös häveliäisyyssyistä ovat jättäneet tulkin hankkimisen oikeudenkäyntiinsä. On syytä epäillä, että juuri viimeksi mainitusta syystä nimenomaan pappi on jätetty pyytämättä tulkin tehtäviin.

Tässä yhteydessä on syytä nimenomaan huomauttaa, että meillä on laki maksuttomasta oikeudenkäynnistä (laki 212/6. 5. 1955 ja sen muuttamisesta 429/28. 11. 1959). Tämän lain mukaan voidaan saada maksuton oikeudenkäynti, jolloin valtion varoista maksetaan mm. tulkki ja oikeudenkäyntiavustaja. Varattomuus on ainoa peruste sen saamiseksi, mutta sellainen myönnetään suhteellisen helposti ja usein. Kuuron henkilön on syytä selvästi painostaa maksutonta oikeudenkäyntiä anoessaan, että hän on kuuro ja että hänellä sen vuoksi on erikoisia vaikeuksia ja kuluja tulkin ja oikeusavustajan hankinnassa. Onhan kohtuutonta, että hänellä kuuroutensa takia on oikeudessa menoja, joita ei normaaliaistisilla ole. Maksutonta oikeudenkäyntiä on pyydettävä kirjallisesti tai suullisesti siltä oikeudelta, jossa asia on pantu vireille.

Kun maksuton oikeudenkäynti on riippuvainen henkilön varallisuudesta ja oikeuden harkinnasta, niin kuuro kansalainen jää alituiseen epätietoisuuteen siitä, voiko hän todella esiintyä yhdenvertaiesna muitten kanssa lain edessä. Tämä ei johdu yksinomaan siitä, että hän e i v o i k u u l l a oikeuskäsittelyä, vaan myös siitä, että hän on useimmiten myös k i e l i - i n v a l i d i. Poliisiviranomaiset enempää kuin oikeusviranomaisetkaan evät ole selvillä siitä, että kuuron asian käsittely myös kirjallisesti mitä suurimmassa määrin vaarantaa hänen oikeusturvaansa. Suurin vaara onkin juuri tässä vajavaisessa kielitaidossa, mikä muuttuu kohtalokkaaksi siitä syystä, että oikeudenkäytön asiakirjat kielellisesti ovat niin raskaita, että kieltä taitavankin kansalaisen on niitä usein vaikea ymmärtää.

Edellä sanotusta jo selvinnee, että ainakin sellainen määräys olisi saatava, että m i l l o i n k u u r o a s y y t e t ä ä n, h ä n e l l e a i n a y l e i s i n v a r o i n o n k u s t a n n e t t a v a p ä t e v ä t u l k k i. Oikeustulkille sitäpaitsi on asetettava erittäin suuret vaatimukset, koska tuomio ratkaisevasti riippuu siitä, ymmärtääkö tulkki kuuroa oikein ja osaako hän vä-

Jeesus Kristus 1960

"Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti." Hebr. 13:8.

"Minä elän ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet." Joh. ilm. 1: 18.

Katso kuinka on vaivaa ja valmistautumisen iloa, kun on kysymyksessä lahja ihmiselle. Peseytyminen ja paras puku päälle! Iloinen ja arvokas ilme, ja kunnian tunto kasvoilla, onhan käynti hyvän ystävän luo! On hyvä kiittää Jumalaa ja rukoilla siunausta, kun iloitaan ihmisestä, jonka kautta Jumala on siunannut.

Katso maailmanhistorian ajanlasku 1960 kiitää iankaikkisuuden maille, mitä se vuosi kertoo Sinusta ja minusta? Oletko tänä armonvuonna muistanut Herraasi Jeesusta Kristusta? Oletko käynyt Herran huoneessa kuulemassa Jumalan Sanaa? Oletko käynyt sovittamassa syntisi Herran Pyhän Ehtoollisen armopöydässä, vastaanottanut sovituksen Sanan itseäsi varten, leipää ja viiniä, Kristuksen ruumista ja verta Sinun edestäsi annettua ja vuodatettua? Sillä katso, ei vain mennyt aika palaja iankaikkisuuteen, vaan me tämän ajan ja sukupolven ihmiset, kaikki menemme kerran Herramme Jeesuksen Kristuksen eteen. On viisasta jo tässä armonajassa käydä Herran Sanan ääreen, köyhänä, nöyränä tarttua Raamattuun ja kiittää Jumalaa ja ylistää Häntä suuresta armosta jonka Hän lahjoittaa pojassansa Jeesuksessa Kristuksessa.

Sillä katso, ei kukaan eikä mikään tämän maailmanajan inhimillinen saavutus tee Sinua turvalliseksi ja vapaaksi. Jeesus Kristus on ainoa nimi, jossa syntinen ihminen pelastuu. Käy kiireesti Jeesuksen luo, Hän on armahtajasi ja kallein lahjasi ja kruunusi, sydämen tosi viisaus.

Tulkaa kaikki rakkaat kuurot, nuoret ja vanhat Herran eteen, notkistakaa nöyryyteen mielenlaatunne, taipukaa Herran Sanan kehoitukseen, vastaanottakaa Siunaus! Ottakaa päällenne Jeesuksen lahjapuku, vanhurskaus, käydäksenne sovitettuina Suuren Kuninkaan Kristuksen Majesteetin Rauhan ja Elämän Ruhtinaan eteen. Sillä Hänellä, vain Jeesuksella on iankaikkisen elämän sanat, ja vain Jeesuksella kuoleman ja tuonelan avaimet. Jeesus lukitsee helvetin ovet ja perkele ja hänen joukkokuntansa on tuomittu iankaikkiseen kadotukseen. Mutta meille Jeesus on ylösnousemuksellaan samoin valmistanut pääsyn Jumalan lasten rakkaaseen Taivaan valtakuntaan, ihanaan iankaikkiseen elämään. Katso yksin Jeesus voi tämän tehdä. On vain askel iankaikkiseen elämään. Katso, kuinka paljon Jeesus rakastaa Sinua. Hän antaa Sinun syntisi anteeksi, Hän antaa Sinulle hyvän perintöosan. Sinun tulemisesi Jeesuksen luo tässä armonajassa saa aikaan suuren perintöoikeuden, saat vastaanottaa Jumalan lahjan Sinua varten. Amen.

Reino Grev.

Jouluna

Kun maass' on hanki
ja järvet jäässä
Ja silmä sammunut auringon.
Kun pääsky pitkän on matkan päässä
ja metsä autio, lauluton.

Käy lämmin henkäys talvisäässä,
kun joulu on, kun joulu on!

Tuskinpa mitään muuta vuoden juhlaa odotetaan niin paljon kun joulua, sillä se saapuu luoksemme keskellä pimeintä aikaa, tuoden mukanaan valoa ja iloa ihmisten mieliin ja koteihin. Siksi joulujuhla on aina tervetullut jokaiseen Suomen kotiin, olipa se sitten uskovainen koti tai ei. Kaikkialla on joulujuhla tervetullut! Varsinkin lapset odottavat sitä suurella jännityksellä päivästä päivään aattoon asti. He hyppivät silmät loistaen riemusta odottaessaan joulupukkia ja lahjoja. Niin lapset osaavat vähästäkin aina iloita ja se on oikein. — Miten on laita meidän?

— Osaammeko iloita taivaallisesta joululahjasta? Tosin mekin valmistumme ajallisen kiireen ja touhun keskellä joulunviettoon! Mutta osaammeko oikealla tavalla ottaa vastaan joulujuhlaa ja sen tuomaa suurta lahjaa Jeesusta Kristusta pienenä kapaloituna lapsena Betlehemin seimessä? Ovatko nämä maalliset kiireet ja muut asiat tulleet meille niin paljon tärkeämmäksi, että joulun Herra saa jäädä syrjään. Emme saa oikeata joulutunnelmaa, rauhaa ja iloa jos jokaisen kodin ovella kolkuttava Joulun Herra saa jäädä ulkopuolelle. Kodissa on kylmää ja kolkkoa ilman joulun Herran läsnäoloa, vaikka maallisia lahjoja olisi paljonkin. — Vain ottamalla Jeesus Kristus kotiimme jouluvieraaksi pääseme oikeaan joulutunnelmaan ja silloin ilo, rauha ja sisäinen riemu säilyy sydämessä vielä kauan joulun jälkeenkin. Saamme ottaa Hänet vastaan juuri näin huonoina syntisinä kun juuri olemme. Hän itse tahtoo ja voi uudistaa meidän elämämme ja sydämemme. Siitä kiitos Hänelle. On niin hyvä olla, että yhtyisi toisten kanssa Jouluriemuun:

"Oi, jospa ihmisillä
ois joulu ainainen."

Kohtalotoveri.

---

liittää asian hänelle niin, että tällä on mahdollisuus se ymmärtää. Kun tulkittava tuollaisessa tilanteessa on tietenkin hermostunut, hän saattaa esittää asiansa epäjohdonmukaisesti ja ehkä niin, että tulkin on vaikeata tajuta, mitä kuuro asiakas tahtoo sanoa. Tämä olkoon sanottu vain osoitukseksi niistä vaikeuksista, joita tulkin tehtävissä voi esiintyä ja niistä pätevyysvaatimuksista, joita oikeustulkille on asetettava.

Huomaten edellä sanotun olisi syytä harkita eikö liitto voisi nimetä toimikuntaa, joka, samoinkuin Ruotsissa, tutkisi ja hyväksyisi viralliset tulkit, joita vain on lupa käyttää virallisissa asioissa, jolloin on kysymys kuuron elintärkeistä eduista. Koska tällaisen virallisen tulkin on tehtävässään aina seurattava oikeuden ja puolueettomuuden periaatteita, niin voitaisiin samalla harkita, olisiko hänen annettava juhlallinen tulkin vakuutus ennenkuin hänet tehtäväänsä hyväksytään. Jo tätä ennen liitto voisi järjestää tulkin tehtävissä toimineille henkilöille tulkinkurssit, joihin sisältyisi oikeusjärjestyksen periaatteiden selvittelyä.

VÄINÖ K. AULANKO

Viime lokak. 13 p:n vastaisena yönä sammui sairauden jälkeen pastori Väinö Kristoffer Aulangon elämä Kotkan sairaalassa. Hän oli syntynyt 15. 3. 1883 Helsingissä. Päätettyään koulunkäyntinsä, hän opiskeli Suomen metodistikirkon teologisessa seminaarissa, ja suoritti ylemmän tutkinnon v. 1911, jolloin tuli papiksi.

Metodistiseurakunnan pastorina on hän toiminut useissa eri kaupungeissa. Mikkelissä ollessaan hän ensi kerran tutustui kuurojenkoulussa käyviin kuuroihin oppilaihin. Sitten sen jälkeen Porissa, kuurojenkokouksissa piti hän usein hartauspuheita. Ja Kotkaan siirryttyään yli 40 vuotta sitten, hän aktiivisesti osallistui Kotkan Kuurojen yhdistyksen toimintaan. Ollen johtokunnan jäsenenä pitkät ajat. Oli puheenjohtajana useat vuodet. Oli usein edustajana Suomen Kuurojen Liiton edustajakokouksissa. Hän oli Kotkan kuurojen keskuudessa keskeisin henkilö ja hyvin pidetty. Alussa vuosikymmenien aikana ei Kotkassa ollut ketään kuulevaa kuurojen ystävää, jonka apua tarvittiin kuurojen ahdinkoon joutuessa. Hän oli aina valmis auttamaan vointinsa mukaan.

Vuoden 1930 paikkeilla, vaikean pula-ajan vallitessa, useat kuurot maaseudulta tulivat Kotkaan, toivossa saada työtä. Sitä oli vaikea järjestää ja kun kuurot tulivat tänne rahatta, niin oli todella vaikea tilanne. Pastori Aulanko antoi heille ruokaa ja matkarahaa, jotta pääsivät takaisin kotiseudulleen.

Kuurojen yhdistyksessä pastori Aulanko melkein joka kerta kokouksissa puhui hartaudesta, tärkeistä ajankohtaisista kysymyksistä. Varsinkin raittiusasiat olivat hänellä vahvana puolena. Hänen neuvonsa ja asialliset huomautuksensa olivat varteenotettavia seikkoja. Ilman niitä, olisi varmaan voinut tapahtua monta harmia. Usein pidettiin kokouksia metodistikirkon suojissa ja tällöin saatiin pastorin rouvan tarjoamat virvokkeet.

Suurien ansioittensa johdosta hänet kutsuttiin Kotkan Kuurojen yhdistyksen kunniajäseneksi. Kuurojen Liitto on myös hänet huomioinut, suomalla hänelle liiton ansiomitalin.

Pastori Aulanko siirtyi eläkkeelle jo viisi vuotta sitten, joutuen muuttamaan papin virkaasunnosta Karhulan kauppalaan. Sielläkin kuurot olivat tervetulleet hänen kotiinsa.

Vielä viime kesänä tavatessamme hän vaikutti niin nuorekkaan pirteältä ja oli toivorikas. — Nyt hän on poissa. Kuka voisi täyttää hänen paikkansa? — Jäljelle jää muistot, muistot yhdessäolomme hetkistä. Muistoina tulee säilymään hänen ystävällisen vakavat ja opettavaiset sanansa.

VAATTURI ELIAS SAVISAAREN 70-VUOTISPÄIVÄ

Turkulaiset kuurot ja Turun Kuurojen Yhdistys olivat muistaneet lokakuun 20:ntena 70 vuotta täyttävää toiminnan miestä, yhdistyksen entistä puheenjohtajaa Elias Savisaarta juhlahetkellä tämän yhdistyksen uuden toimitalon juhlasalissa.

Tilaisuuden alussa yhdistyksen nykyinen puheenjohtaja Urho Lehtimäki selosti niitä monia ansioita, joita herra Savisaarella on toiminnassaan turkulaisten kuurojen keskuudessa. Tämän jälkeen yhdistys tarjosi suurelle vierasjoukolle syntymäpäiväkahvit.

Päivän sankaria muistettiin kukkasin ja lahjoin. Onnitteluja esittivät Erkki Keski-Levijoki Kuurojen Raittiusyhdistyksen, Tauno Väisänen urheiluseura Valppaan, Kaino Soini Kuurojen Naisten Kerhon, Sirpa Kostiainen Nuorten Kerhon, Veikko Laakso Kuurojen Ammattikoulun oppilaiden, johtaja Sylvi Pikkola Turun kuurojenkoulun, rehtori Heiki Mylläri ammattikoulun ja opettaja Rauha Uotila Kuurojen Ystäväin puolesta.

Liittoamme edustivat tilaisuudessa herra Urho Lehtimäki ja puheenjohtaja, joka puheessaan palautti mieliin ne

SISAR EEVA MALMILA 50-VUOTIAS.

Joulupäivänä Helsingin kuurojen diakonissa sisar Eeva Malmila täyttää 50 vuotta. Eräitten ihmisten elämässä helposti näkee Jumalan suunnitelmien toteutumista. Lapsuudessaan jo sisar Eeva sukulaistensa välityksellä oppi rakastamaan ja palvelemaan hiljaisen kansan ihmisiä Merikarvialla, missä kuuroja aikanaan on ollut varsin monia. Kun hän aikanaan tuli oppilaaksi Helsingin diakonissalaitokseen, siellä kysyttiin minkälaiseen työhön hän valmistuttuaan mieluimmin ryhtyisi. Sisar Eeva asetti silloin ensimmäiselle sijalle työn kuurojen parissa. Jo diakonissalaitoksen oppilasaikanaan hän tutustui pariin laitoksen palveluksessa olleeseen kuuroon. Diakonissan vihkimyksen

Eräs 10-vuotismuisto

Kuten tiedetään, on kuurojen oma lähetti, opettaja Elsie Roos äskettäin palannut Eritreaan jatkamaan kuurojen opetusta Kerenissä. Ensimmäiselle matkalleen hän lähti yli viisi vuotta sitten. Samana vuonna perustettiin Kuurojen Lähetys r.y. Silloin sai kuurojemme lähetystoiminta kiinteät muodot. Mutta jo viittä vuotta aikaisemmin eli 1950 eräät kuurot olivat saaneet ensimmäisen lähetysherätyksen. Tämä tapahtui Järvenpään Seurakuntaopistossa pidetyillä kuurojen jokavuotisilla seurakuntakursseilla. Noilla kursseilla oli erityisesti esillä lähetyksen asia. Sitä selvitti rovasti Valde Kivinen — jo vainaja. Niin elävästi kuvattiin pakanuuden hätää, että kuurot keskenään rupesivat kyselemään miten hekin voisivat auttaa pakanuudessa eläviä kohtalotovereitaan. Kurssit olivat jo päättymässä, monet olivat lähteneet junilleen, kun vielä joukko kuuroja istui iltaa viettämässä Seurakuntaopiston alahallissa. Silloin joku heistä, en muista kuka, nousi ja ehdotti, että läsnäolijat keräisivät kolehdin lähetykselle. Näin tehtiinkin. Kun sitten keskusteltiin siitä, miten rahat käytettäisiin, joku ehdotti, että ruvettaisiin keräämään enemmän rahaa, jotta näillä rahoilla voitaisiin kustantaa joku Ambomaan kuuro ulkomaille kuurojenkouluun niinkuin aikanaan C. O. Malm. Ajateltiin, että mikäli kuuro olisi lahjakas, hän voisi Ambomaalle palattuaan ruveta opettamaan toisia kuuroja.

Niin sitten samana syksynä Helsingissä kokoontui kuurojen pakanalähetysompeluseura. Tällä välin Suomen Lähetysseura oli suorittanut lähetyskentällä tiedustelun paljonko kuuroja Ambomaalla on. Tiedustelu osoitti, että kuuroja oli vain kourallinen koko maassa. Pakanuuden vaikutus oli ollut niin voimakas, että kuurot pikkulapset aikaisemmin oli tapettu heti, kun kuurous oli huomattu. Keski-ikäisiä tai vanhoja kuuroja ei ollut olemassa siitä syystä. Ja edelleenkin kuuroja lapsia on vähän. On mahdollista, että lapset jätetään hoitamatta ja saavat siten "luonnollisen kuoleman". Uutinen oli järkyttävä, mutta kuurot eivät lannistuneet, vaan toimintaa jatkettiin. Uskotiin, että Jumala osoittaisi keinon, miten kuuromme voisivat auttaa kuuroja jossakin muualla. Ja niin sitten Ruotsin ja Suomen kuurot yhdessä perustivatkin Kerenin koulun.

Kun Helsingin kuurojen lähetysompeluseura alkoi toimia, se kokoontui ensin eri kodeissa ja sittemmin kuurojen yhdistyksen huoneustossa. Viime aikoina on kokoontumispaikkana ollut Alppilan seurakunnan seurakuntakoti. Ompeluseuran johto on ollut neiti Aina Blomqvistin taitavissa ja tarmokkaissa käsissä. Samanlaisia lähetyspiirejä toimii muillakin paikkakunnilla. Yhteistä niille on iloisesti palveleva mieli ja luottamus siihen, että Herra on siunaava tämän työn, jonka hän on hiljaiselle seurakunnalle tehtäväksi uskonut.

Lähetystyössä ilmenee kuurojen henkinen ja hengellinen kypsyys. Nousukas, itsekäs ihminen, ajattelee vain itseään. Silloin, kun rakkaus on aitoa, se on pyyteetöntä, se ei tee laskelmia: kun minä teen tuon, niin minä saan siitä sitä ja sitä. Lähetys on omalta osaltaan ollut virittämässä tällaista rakkautta hiljaisen seurakunnan keskuudessa. Lähetykseen, myös kotimaassa tehtyyn lähetystyöhön, liittyy Lähetyksen Herran lupaus: "Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."

L. P.

---

sisar Eeva sai joulukuussa 1942. Jo seuraavan vuoden alusta hänet kiinnitettiin Helsingin seurakuntien kuurojen diakonissaksi. Mutta sota vei hänet Hämeenlinnan sotasairaalan palvelukseen, mistä hän vasta vuoden 1945 alusta pääsi uutta työtänsä aloittamaan. Sisar Eeva nimittäin on maamme ensimmäinen kuurojen diakonissa. Hän onkin hiihtänyt umpilatua, avannut uusia yhdistäviä teitä kuurojen ja heidän seurakuntansa välille. Sisar Eeva Malmila on aina pyrkinyt pysyttelemään taustalla, palvelijana ja ystävänä. Hänen apuunsa on opittu luottamaan. Sisar Eeva on kouluttanut useita maamme aistiviallissisarista heidän tehtäviinsä. Muilla diakonissoilla on viittomanimenä sisar ja tähän liittyen jokin henkilömerkki, mutta sisar Eevalla on vain yksi viittoin: sisar. Muut sisaret ovat hänen hyviä kasvattejaan, mutta vain hän on "sisar". Näyttää siltä kuin kuurot tuohon viittoimeen sisällyttäisivät arvostelunsa: juuri tuollaisen pitää kuurojen sisaren olla. Sisar Eevan harrastuksista ei liene sanottava muuta kuin että ne kaikki jollakin tavalla tarkoittavat hyvää hänen palvelemilleen kuuroille. Kuurojen Lähetyksen uutterana järjestäjänä ja ystävänä häntä siunaten muistetaan Eritreassakin tänä joulun.

Kuurojen Lehti toivottaa syntymäpäivän sankarille sitä, että Suuri Joulun Syntymäpäiväihme, Jeesus runsaasti siunaisi häntä.

---

monet palvelukset, joita vaatturi Savisaari on tehnyt Kuurojen Liitolle ja kiitti menneistä ajoista sekä toivotti rauhallista elämänmatkaa edelleenkin sen johtotähden alla, minkä hän oli itselleen valinnut. Tämän jälkeen herra Lehtimäki ojensi liiton puolesta lahjana hopeapäisen kävelykepin ja suklaarasian.

Tilaisuus, mihin myös vaatturi Savisaaren kaikki lapset ja lastenlapset olivat saapuneet, kului rattoisasti seurustellen, kunnes iltamyöhällä vieraat vähitellen poistuivat koteihinsa.

Invaliidisäätiön maatalousoppilaitos toiminut 20 vuotta

Professori Langenskiöldin puheenjohdolla toimineen Invalidihuoltokomitean ehdotuksesta perustettiin v. 1940 Invaliidisäätiö. Eduskunnan päätöksellä luovutettiin sille 1. 9. 1940 Mäntsälässä sijaitseva Saaren kartano käytettäväksi nimenomaan maaseudulta kotoisin olevien sotainvalidien ja muiden sodasta kärsimään joutuneiden hoito- ja ammattikoulutuskeskuksena.

Invaliidisäätiö perusti kartanoon "Invaliidisäätiön työkeskus Saari"-nimisen laitoksen ja aloitti viipymättä sotainvalidien ammattiopetustoiminnan.

Opetus oli alussa kurssiluontoista, kurssien pituuden ollessa 2—12 kk.

Sotainvalidien ammattikoulutus, jota annettiin maatalous-sepäntyö-, puutyö- ja jalkinetyöaloilla, jatkui laitoksessa vuoteen 1944, jolloin heidän rinnalleen otettiin sotaorpopoikia. Vuonna 1946 oppilaiden joukko edelleen laajeni, kun sosiaaliministerin suostumuksella oppilaitokseen otettiin myös siviili-invaliideja.

Vuonna 1951 antoi valtioneuvosto Invaliidisäätiön Maatalousoppilaitosta koskevan asetuksen. V. 1956 asetusta muutettiin ja myös kuurojen maatalousopetus sisällytettiin oppilaitoksen ohjelmaan.

Asetukset tiesivät opetusajan pidentymistä 2—3 vuoteen jopa kuurojen kohdalta 3 vuoteen.

Invaliidisäätiön Maatalousoppilaitos on nykyään maatalushallituksen tarkastuksen alainen ja saa toiminnalleen valtionapua yksityisluontoisten maatalousoppilaitosten valtionavusta v. 1953 annetun asetuksen perusteella. Sosiaaliministeriö puolestaan maksaa eri lakien ja erillispäätösten perusteella oppilaiden huoltokulut joko osaksi tai kokonaan.

Invaliidisäätiön Maatalousoppilaitoksessa on kuluneen 20-vuotiskauden aikana koulutettu oppilaita eri aloille seuraavasti:

Uuden kasvihuoneen perustuksia valetaan

Maatalousosasto	416
Puutarhaosasto	90
Konekorjaajan- ja sepäntyöosasto	322
Puu- ja maalaustyöosasto	276
Jalkine- ja valjastyöosasto	175
Rakennustyöosasto	164
Muuraustyöosasto	125
Maalaustyöosasto	40
Maatalouskaupallinen osasto	36
Kuurojen maatalous- ja puutarhaosasto	10
Kurssikoulusta:	
Riistanhoitokurssi	16
Metsätyövälineitten kunnostuskurssi	10
Huonekalujen kiilloituskurssi	9
	1689

Päästötodistuksen saaneista on invalideja 989, invalidien lapsia 3 ja sotaorpoja 697.

Mäntsälän kunnan pyynnöstä oppilaitos järjesti vuosina 1955—1958 ammatinvalinnan ohjauskurssit 232:lle poikaoppilaalle.

Viime vuosina ovat kaikki puutyöosaston ja eräät muittenkin osastojen oppilaat suorittaneet kisällitutkinnon.

Oppilaitoksen toimintaa on ohjannut Invaliidisäätiön halli-

Alla: Työpajarakennukset

Toivotamme kaikille ystävillemme Hyvää

Glad Jul och ett lyckligt Nytt År

AITTOJÄRVI:
Porkka, Esko

ARTJÄRVI:
Mälkki, Väinö perh.

BJÖRKÅRJ:
Nabb, Åke

GRÖNDAL:
Kurman, Selma

HAIMOO:
Lehtilä, Kirsti ja Kaija

HANABÖLE:
Nyberg, Karin

HANGÖ:
Sjöblom, Anton

HAUKIPUDAS:
Ukkola, Pauli

HEINOLA:
Niemelä, Eeva-Kaisa

HELSINKI — HELSINGFORS:
RAITTIUSSEURA SURD r.y.
Enroos, John
Färdig, Lyyli ja Emil
Hagström, Saima
Heikel, Sigyn
Karilas, Solveig ja Eino
Laine, Tyyne ja Lauri
Lehti, Onerva
Lehtimäki, John Frans
Malmila, Eeva
Månsson, Sigurd
Palin, Jukka
Pitkänen, Katri ja Rurik
Rikström, Ulla, Barbro, Ingrid och Torsten
Savisaari, Liisa ja Runo
Seppänen, Maire ja Juhani
Sundell, Maj-Lis, Jan-Erik o. Veikko
Takku, Veikko
Tolsa, Eino
Tolsa, Ida, Väinö, Seppo ja Tuula
Turunen, Raimo
Tähtinen, Kirsti
Viitala, Aili
Wirén, Magdalena

HÄMEENLINNA:
Loponen, Jussi

HÄRMÄLÄ:
Rannikko, perh.
Lammi, Kaarina

IMATRA:
IMATRAN KUUROT r.y.
Hietanen, Terttu
Kaarniemi, Tapio
Kontkanen, Matti
Laapio, Hilkka
Lapakko, Leena
Pohjalainen, Aila
Suokas, Osmo

JOUTSA:
Häyrinen, Mikko perh.
Kumpulainen, Helga
Suuronen, Hannu

KALEVA:
Ahonen, Kirsti ja Ahti

KAUHAJOKI:
Hirvi, Eira

KAUSALA:
Mäkelä, Saima ja Vihtori
Tingander, Heimo

KELLO:
Räihä, Terho

KEURUU:
Pessinen, Martta

KOKKOLA — GAMLAKARLEBY:
Ruonaniemi, Elina o. Erik

KORSO:
Aalto, Pekka

KRONOBY:
Antbacka, Hilda

KUHMO:
Tolonen, Elsa

KÖKLAX:
Sandholm, Edith o. Hjalmar

KÖRSNÄS:
Häggrund, Arnold

LAHTI:
Antiala, Sinikka
Auvinen, Sandra ja David
Backman, Hanna
Happonen, Eukari perh.
Heino, Veikko perh.
Hevonpää, Vilho
Isotupa, Viljo perh.
Jokelainen, Anni
Kaplas, Tauno perh.
Koskinen, Veikko perh.
Leppänen, Olga ja Kustaa
Lillunen, Teuvo perh.
Olkkola, Terttu
Pohjolainen, Eero perh.
Raitio, Kirsti
Remmi, Kosti perh.
Sulka, Tyyne
Sulkanen, Reino perh.
Torkkeli, Veera perh.
Tuominen, Sylvi
Viberg, Eelis

LAIHIA:
Rauhala, Arvi

LAPPEE:
Jäkälä, Antti

LAPPEENRANTA:
Lemetty, Osmo

LAPPILA:
Leimu, Arvo perh.

LAPUA:
Kujanpää, Samuli

LAURITSALA:
Hartikainen, Aino ja Juho
Vepsä, Taisto perh.

LEHTIMÄKI:
Hallinen, Paavo

LIETO:
Pitkäkangas, Vesa

MELLILÄ:
Piiparinen, Helmi

MESSUKYLÄ:
Paavilainen, Annikki

MÅRTENSBACKA:
Grönroos, Marita o. August

NAISTENMATKA:
Kaurela, Vaala, perh.
Mäkelä, Ethel ja Kauko

NASTOLA:
Vanhanen, Valto

NIINISALO:
Yläkorpi, Hannes

ORIMATTILA:
Suojala, Aimo
Ylinen-Luopa, Feelix

OULU:
Alaluusua, Raili
Anttila, Terttu
Heikkilä, Elsa ja Voitto perh.
Hirvelä, Eino
Hirvelä, Vilma
Ikävalko, Kalevi
Isola, Unto
Knuutinen, Anna ja Onni perh.
Korhonen, Heikki ja Mirjami perh.
Kärki, Veli

Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta

önska vi alla våra vänner och ödeskamraten

Leipälä, Vilho ja Helvi perh.
Liimatainen, Kaisu
Mikkonen, Elvi
Mikkonen, Tuovi ja Kusti
Nurkkala, Hilja ja Aug.
Näsi, Kimmo
Ojala, Raimo
Pajunen, Erkki
Pelkonen, Helvi ja Pentti perh.
Rönkkömäki, Alli
Ström, Annikki ja Boris perh.
Ström, Olga ja Torsten
Suutari, Teuvo
Tammi, Maila ja Aimo
Tyyniaho, Klaara ja Sulo perh.
Viitakangas, Eero
Virkkunen, Hilma ja Eljas perh.

PORI:
Granholm, Matti perh.
Heiniluoma, Anselm, perh.
Heiniluoma, Arvo, perh.
Henttonen, Jarmo ja Eini
Hokkanen, Elvi
Jussila, Arvo perh.
Lankonen, Lempi ja Uuno
Lankonen, Martti perh.
Männistö, Antti
Pouta, Väinö, perh.
Rouhikko, Lauri perh.
Savisaari, Eino perh.
Tähtinen, Rauno
Vainio, Rosa

PORVOO — BORGÅ:
Petäjäinen, Mauri, Berit, Anneli ja Harriet
Storsjö, Helmer

PUNKALAIDUN:
Poutala, Toini

RAAHE:
Kuru, Elsi

REPOSAARI:
Hernesniemi, Heikki

RIIHIMÄKI:
Lassila, Maria
Rautanen, Ilmari perh.
Varis, Aliina
Virtanen, Olga

RUOKOLAHTI:
Kalpio, Eino
Kostiainen, Martti perh.
Luukkonen, Reino

SAVITAIPALE:
Laari, Kalle
Lapatto, Eero
Lind, Eero

SAVONLINNA:
SAVONLINNAN KUUROT r.y.
Mikkonen, Antti perh.

SEINÄJOKI:
Härmä, Alli ja Antti

SIBBO:
Sjöblom, Edvin

SOLF:
Lindroos, Signe ja Edvard

SUINULA:
Niemi, Anna-Liisa

SUOMUSSALMI:
Heikkinen, Leo

TAKAHUHTI:
Järventausta, Jarmo
Järventausta, Seija

TAMPERE:
TAMPEREEN KUUROJEN YHDISTYS r.y.
Heinonen, Pentti
Helminen, Sofia ja Aug.
Jalo, Tiina, Raija ja Veikko
Järvinen, Jorma
Heikkilä, Tekla
Kattainen, Matti perh.
Kavas, Sirkku
Koski, Sinikka
Kujala, Jorma
Lahtinen, Eira ja Lauri
Lankinen, Karl, perh.
Myllyoja, Arvo
Paananen, Martta ja Tauno
Pitkäniemi, Emil
Sandberg, Marja-Liisa
Tanhuanpää, Mirja
Saarinen, Paavo
Thilman, Pentti
Turunen, Kirsti
Valtonen, Terho
Virta, Sirkka

TAPIOLA:
Lehtinen, Eeva ja Pirjo

TERVAKOSKI:
Salli, Martti

TEUVA:
Lahti, Tyyne

TOIJALA:
Aaltonen, Niilo

TURKU:
TURUN KUUROJEN YHDISTYS r.y.
Huotari, Erkki
Isomäki, Sauli perh.
Kaavi, Salomon perh.
Kagan, Mirjam perh.
Kannisto, Martti
Koivula, Kalevi
Kullanmäki, Esko
Lehtimäki, Urho perh.
Rautarinta, Hannes
Saranpää, Markus
Savisaari, Elias perh.
Sääksniemi, Esko perh.
Viitanen, Augusta
Vigren, Signe
Virmavirta, Heikki perh.
Yli-Petäys, Erkki perh.

UUKUNIEMI:
Berg, Torsti perh.

VAASA — WASA:
Ahlskog, Paul. m. fam.
Grev, Sanna ja Axel
Haapaniemi, Alina ja Asser
Håkans, Anna
Isotalo, Aino
Kaivolahti, Johannes perh.
Korhonen, Maria
Laakso, Erkki perh.
Laitinen, Elsa ja Väinö
Lyytinen, Martta
Nevala, Seppo
Niemelä, Maija-Liisa, Heino, Tuija ja Aimo
Paananen, Hilma
Perä, Irma ja Reino
Saarinen, Ruth ja Otto
Saunamäki, Seija
Södergård, Hilda
Södergård, Saima, Bror-Erik, Carita
Taimisto, Aune, Teuvo, Risto, Pertti ja Heikki
Tuliniemi, Erkki perh.

VIIALA:
Peltonen, perh.

VIINIJÄRVI:
Suoninen, Eeva ja Juho

VÖRÅ:
Jäfs, Per-Erik

YLISTARO:
Sauselin, Anna
Sorsa, Selma

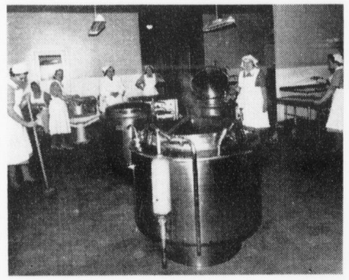

Oppilaitoksen sähköistetty keittiö

tuksen alaisena johtokunta, jonka puheenjohtajana alusta alkaen on ollut prof. Viljo Vainikainen.

Laitoksen johtajina oli aluksi fil.maist. Yrjö Hukkinen ja v:sta 1942 lähtien maat.metsät.-kand., agronomi Yrjö Rainio. Taloudenhoitajana on perustamisesta lähtien toiminut Tauno Luoto.

Invaliidisäätiön Maatalousoppilaitos on ollut edelläkävijänä pohjoismaissa maaseudun invalidien ammattikoulutuksessa ja sen toiminta on herättänyt huomiota myös ulkomailla.

Toivottavasti tätä koulua koskevaa asetusta muutetaan siten, että kuurot saisivat opiskella kaikkia erikoisammatteja kuulevien invalidien ohella, tarvitsematta rajoittua ainoastaan maatalousopetukseen, sillä maaseutu tarvitsee päteviä ammattimiehiä varsinkin kone-, asennus- ja metallialalla, jotka sopivat kuurolle pienviljelijälle. Varmaan tämä muutos ohjaisi maaseudun kuuroja invalidien ammattikouluun.

20-vuotisen toiminnan johdosta oli laitoksessa 17. 10. juhlatilaisuus, jossa nähtiin vieraina mm. maatalousministeri V. Antila, maaherra V. Meltti, professori A. Niini, maatalousneuvos P. V. Fontell, jaostopääll. E. Metsola ja lukuisa joukko muita eri virastojen ja järjestöjen edustajia.

Juhla alkoi Saaren torvisoittokunnan esityksillä, minkä jälkeen laitoksen johtokunnan puheenjohtaja V. Vainikainen toivotti vieraat tervetulleiksi.

Mäntsälän mieskuoron kvartetin esitettyä laulua laitoksen rehtori Y. Rainio selosti laitoksen 20-v. toimintaa, minkä jälkeen valtiovallan tervehdyksen ja kiitokset toi ministeri V. Antila.

Vapaan sanan aikana Invaliidisäätiön hallituksen varapuheenjohtaja, osastopääll. Alpo Noponen luovutti säätiön kultaisen merkin prof. rva Aune Vainikaiselle ja rehtori Y. Rainiolle sekä hopeisen merkin taloudenhoit. Tauno Luodolle, opettaja Isak Koskelalle, emäntä Lyyli Murtolalle ja siivooja Ida Mäkiselle.

Sen jälkeen prof. rva Aune Vainikainen luovutti Lapsi-invalidien Tuen puolesta 100.000 mk oppilaitten stipendirahastoon.

Tilaisuus päättyi Maammelauluun ja kahvitarjoiluun.

Hämeenlinnassa juhlittiin

Hämeenlinnan kuurot saivat oman talon. Markkulan mäellä se kohoaa kauniina, uusityylisenä ja avarasuojaisena. Kelpaa siinä kuurojen olla ja eleä, pitää kokouksia ja juhlia, kuinka vain kulloinkin miellyttää.

Tämä talo, uusi ja mukava, vihittiin juhlallisesti 23. 10. Juhlakansaa oli saapunut runsaasti, kaukaa ja läheltä. Paljon oli kutsun saaneita, paljon sellaisiakin jotka muuten vain halusivat olla mukana ja katsomassa, omin silmin toteamassa että on se talo nyt tässä ja mukava on. Paljon siitä talosta oli etukäteen puhuttu. Kuurojen Lehden palstoilla olemme siitä lukeneet kuinka sitä alettiin asetella tähän mäelle, jossa se nyt valmiina juhlaväkeä suojiinsa kutsui. Hyvä saavutus se on näin pienelle joukolle kuin Hämeenlinnan kuurot. Siellähän heitä on kai parisen kymmentä jäsentä. Kun siinä juhlan lopettajaisiksi kahvia juotiin sanoikin helsinkiläinen rouva, ettei tänne taloa koskaan oltais saatu, ellei Jarmoa täällä olisi. Jarmo saa mitä haluaa ja mitä kerran päättää sen tekee. Ovatpahan onnellisia hämeenlinnalaiset kuurot kun ovat sellaisen Jarmon saaneet. Valitettavasti ei jokaisella yhdistyksellä olekaan tällaista poikaa toimimassa.

Perustettiinhan se Kuurojen Tuki myös tänne Hämeenlinnaan ja varmasti juuri tämän talon takia, ja ehkä muidenkin yhdistysten talojen takia. Onhan se suurisuuntainen yritys tämä Tuki, josta on puhuttu hyvää ja pahaa ja jonka turvin pitäisi jokaisen yhdistyksen vuorollaan saaman oman talon. Nyt jäämme odottamaan kenen vuoro tulee Hämeenlinnan jälkeen. Siinä tämän Jarmo pojan puhuessa ja laskelmia selostaessa sai kuitenkin käsityksen, että markka ja markka vielä tarvitaan tämänkin talon menoihin, mutta kun on uskallusta ja nuorta intoa, on kaikki hyvin, eikä vaikeuksia katsella ylipääsemättöminä.

Ohjelma tässä juhlassa oli hyvä. Siitä luimme päivälehdestä seuraavaa:

Vihkiäisjuhlan ohjelman aloitti Sibeliuksen Finlandia, jonka kuurojen viittomakuoro ja seminaarin kokelasluokan kuoro yhdessä esittivät. Tervehdyssanat lausui Hämeenlinnan kuurojenyhdistyksen sihteeri opettaja Eila Seppä. Hän tähdensi erityisesti, että vaikka kuurojen asemaa tunnetaan tällä hetkellä jo paljon enemmän kuulevien keskuudessa kuin vielä joitakin aikoja sitten, vaatii asia jatkuvasti yhteiskunnan huomiota. Kuurojen yhteistä toimintaa olisi kehitettävä edelleen ja saattaa se yhä laajempien piirin tietoisuuteen. Suomen kuurot ovat nykyisin jo yhteistyössä Pohjoismaiden ja Saksan kuurojen kanssa ja tämän yhteistyön avulla pyritään kuurojen asiaa kehittämään eteenpäin.

Tervehdyssanojen jälkeen rouva Sirpa Kostiainen esitti lausuntaa ja Hämeenlinnan kuurojen yhdistyksen puheenjohtaja Jarmo Narmala esitti kerhotalon historiikin. Hän mainitsi mm., miten yhdistyksen jäsenet tuntevat nyt suurta iloa siitä, että oma kerhotalo on saatu monien vaihei-

TIDSKRIFT FÖR DÖVA

OFFICIELLT ORGAN FÖR FINLANDS DÖVAS FÖRBUND r.f.

DECEMBER | 64 ÅRGÅNGEN | Nr 12 - 1960

Döva deltog i högmässan och gick till nattvarden

I Jakobstad samlades i veckoskiftet döva från distriktets församlingar till De dövas kyrkodagar. Samtidigt fick de döva bekanta sig med sin nye distriktspastor Savisaari som i deras avdelade distrikt efterträder dövstumsprästen H. A. Hyvärinen, som hittills haft en övermänsklig arbetsbörda på ett alltför omfattande verksamhetsfält. Uppdelningen av pastor Hyvärinens distrikt i två hälsas av de döva med den djupaste tillfredsställelse. Pastor Savisaari anses utomordentligt väl skickad att dela ansvaret redan därför att hans föräldrar båda vår dövstumma, varför han lärde sig teckenspråket redan som barn.

De dövas kyrkodagar började med ett möte i Jakobstads församlingshem på lördagen. På söndagen deltog de döva aktivt i högmässan där de också gick till nattvardsbordet. Samma dag träffades de döva ytterligare vid ett avslutningsmöte i församlingshemmet, vilket möte föregicks av gemensam middag i Bar Standard.

Altargudstjänsten i högmässan förrättades av kyrkoherde Runar Backman och överfördes till dövstumspråket av pastor Hyvärinen. Högmässopredikan av pastor Sigvald Gustavson tolkades av pastor Savisaari. Behjälpliga som tolkar var även officerare från Frälsningsarmén.

Pastor Eino Savisaari tolkar för de döva i stadskyrkan

De dövas sångkör i stadskyrkan

De döva själva bidrog med sång på sitt teckenspråk. Vidare förekom recitation av pastor Savisaari.

Många och intresserade församlingsmedlemmar i kyrkan tog med intresse del av de något ovanliga gudstjänstinslagen och visade med sin uppmärksamhet att de är angelägna om att betona sin samhörighet med trossyskonen i den tysta världen. — P.

ELSA HACKZELL JORDFÄST

Stoftet av lärarinnan Elsa Hackzell jordfästes i går i kapellet på Marie begravningsplats i Gamlakarleby i närvaro av en talrik menighet. Akten började med de första stroferna av psalmen "Närmare Gud till dig", varefter prosten Georg Malmsten höll griftetalet och välsignade den avlidna till gravens ro. Efteråt sjöngs de sista stroferna av nyssnämnda psalm, varpå en riklig blomsterhyllning följde.

Forna elevers krans nedlades av fruarna Dorthe Korpela, Ester Nyman, Mary Nyberg och sparbanksdirektör Helmer Drake. Den sistnämnda höll ett kort tal. Det gjorde också John Sundström som frambar föreningen Vi Neristassbors krans. Föreningen Folkhälsans krans nedlades av fröken Thelma Sawela och stadens dövstummas — Elsa Hackzell var nämligen med om att bilda den första dövstumsföreningen i Gkby — av fröken Julia Kiviniemi. Kransar, blomsterbuketter och adresser från vänner och bekanta såväl i Gamlakarleby som i Nedervetil följde därefter.

Efter den sista blomsterhyllningen spelades ett postludium, varpå kistan med den avlidnas stoft bars ut och bäddades ner i familjegraven. — Det kan nämnas att Elsa Hackzell var sista medlemmen av sin släkt, ingen mer finns nu i livet.

Elsa Hackzell bedrev med intresse och nit ett aktivt arbete till svenskhetens och fosterlandets fromma. Hon var medlem i Svenska folkpartiet, Svenska föreningen och Föreningen folkhälsan i Gamlakarleby, sammanslutningar som hade henne att tacka för initiativ och nådda mål. Utan att spara sig gick hon med hela sin själ upp i arbetet för svenskheten.

Elsa Hackzell föddes i Gamlakarleby där hon genomgick stadens folkskola för att fortsätta sin utbildning till lärarinna vid småskolseminariet i Helsingfors. Efter att under ett år ha kompletterat sin utbildning vid Ekenäs seminarium återvände hon till hembygden.

Redan under bobrikovska våldsregimens allra första år utförde hon ett självuppoffrande arbete i Övre Korplax där hon sommaren 1899 ledde en s.k. elementarkurs och tog initiativet till inrättandet av Stor-Kotka skola. I Rödsö fortsatte hon följande sommar med dessa aftonkurser för vuxna vilket även här ledde till grundandet av en skola. Denna av politiska förhållanden betingade patriotiska upplysningsverksamhet sågs naturligt nog inte med blida ögon av de bobrikovska hantlangarna och den unga oförskräckta lärarinna fick på själva avslutningsfesten för kursen i Rödsö besök av ett par "rättstjänare" som dock fann det för gott att dra sig tillbaka inför de närvarande böndernas uppslutning kring talarstolen och lärarinnan.

Senare anställdes Elsa Hackzell som biträdande lärarinna vid Murick folkskola i Nedervetil. Där utförde hon även ett frivilligt sjuksköterskearbete som blev grunden till den kommunala sjukvården i Nedervetil. Hon lämnade emellertid lärarinnebanan för att helt ägna sig åt den oavlönade sjuksysterns arbete. Men skolan kallade fortfarande och under läsåren 1907—10 var hon anställd både som vikarierande och extra lärarinna vid Svenska folkskolan i Gamlakarleby. Under åren 1912—1927 ägnade hon sina bästa krafter åt Privata svenska förberedande skolan i Gamlakarleby. Under denna tid hann hon också vara de dövstumma i bygden till nytta och glädje.

Hon var i tanke, ord och handling ett gott föredöme för alla svenskar i vårt land.

Sina sista år tillbringade Elsa Hackzell tillsammans med brodern V. W. Hackzell i deras vackra hem på Solbacka i Nedervetil.

Vad är teckenspråket

(Forts.)

Hos de döva är teckenspråket utvecklat. Den döve behärskar detta stumma men dock så levande språk, så det blir en rytmisk dans. Han tecknar med sina ingrar bilder fyllda av nyans och inspiration. Han kombinerar händernas rörelser med ansiktets mimik så att ett osynligt samtal står som pränatat i luften. Han kan med sina händer giva uttryck för poesi och känslor — ja han kan behärska de mest själfulla samtal med teckenspråket.

Vid utarbetandet av det nordiska teckenspråket har vår största uppgift bestått i att finna och skapa tecken som kunde vara gemensamma. Om vi nu tager ett sådant ord som Norge — så har danskarna tidigare givit uttryck för detta ord genom att två fingrar berörde nästippen. Möjligen har detta tecken uppstått genom det norska språkets nasalljud. Men ett sådant tecken kan inte brukas i ett gemensamt nordiskt system. Nu skriver vi istället ett "N" i luften . . . och vi gör det på ett sätt, så att vi samtidigt föreställer detta lands berg och dalar. Detta tecken är norrmännens ursprungliga tecken för sitt land. Ett annat exempel är färgen "blå". Den har danskarna karakteriserat med att låta handflatan styrka hän över den blå himlen. Svenskarna har sagt blå genom att peka på deras ögon. I det gemensamma nordiska systemet är det danska tecknet godkänt därför att det är mera talande och mer generellt. Det är trots allt många människor som inte har blå ögon.

Plum berättar i samband därmed en rolig historia: — Medan jag satt och utarbetade manuskriptet till det gemensamma nordiska systemet på statens internatskola för döva i Köpenhamn, kom det en döv japan på besök. Jag frågade honom strax om det riktiga tecknet för "Japan" var att "med fingret göra sitt ena öga lite snett"? Han slog förtörnat händerna samman och visade mig, att tecknet för "Japan" var att "med fingrarna rita en man i luften". Den orm har det japanska öriket nämligen.

— Förlåt mig, svarade jag hövligt på teckenspråket — men vad är då tecknet för "Kina"?

— Ja, se det är något annat, svarade japanen. Kina karakteriserar vi genom att göra våra ögon skeva.

Några månader senare träffade jag en döv kines i Schweiz.

— Åh, säg mig, sade jag till honom, om icke tecknet för "Kina" utföres med, att vi "med fingrarna gör ögonen sneda?"

Den lille gule mannen slog förfärat händerna samman och visade mig, att tecknet för "Kina" var, att man med fingrarna på sitt bröst tecknade det vanliga sätt, varpå knapparna sitter i en fyrkant på en kinesisk folkdräkt.

— Förlot mig, svarade jag hövligt på teckenspråket — men vad är då tecknet för "Japan"?

— Ja, se det är något annat, svarade kinesen. Japanerna karakterisera vi med att göra ögonen sneda!

Prins Knud är den ende kunglige, som bemästrar lite av teckenspråkets konst.

De har nyckeln till ensamma människors värld

Bland de många institutionerna och bostadslägenheterna i Frälsningsarméns stora centralhus i Berghäll i Helsingfors finns en liten, men mycket betydelsefull expedition, centralen för Frälsningsarméns arbete bland vårt lands blinda och döva. Arbetsfältet är vidsträckt, men arbetarkåren är liten: endast två frälsningsofficerare, brigadör Meeri Kruhse, som har varit i över tjugo år i denna uppgift och hennes arbetskamrat sedan sexton år tillbacka, major Alli Timonen. Men Arméns ledning och de många blinda och döva vännerna över hela landet tvekar inte att säga, att de vardera arbetar "för fem".

Mycket av deras verksamhet sker i det fördolda. Arméns mötesbesökare har ibland vid speciella möten sett hur dessa officerare har till teckenspråket tolkat mötenas innehåll för en liten grupp, men det är allt mången vet om deras arbete. Dagarna är fulla av besök hos blinda och döva, av ledsagaruppgifter, av speciella möten både på expeditionen och i armélokalerna, av resor, av brevskrivning, av praktisk hjälp oh mycket annat.

— Hur har det varit denna höst på er arbetsteg, frågade vi häromdagen av brigadör Kruhse. Läs svaret härnedan!

— "Detta vill vi ha mer av!"

Orden är textade på en margarinfirmas transportbil, som kör förbi mig på en landsväg långt inne i landet. De fastnar på ögats näthinna men även i mina tankar. Egentligen hörde jag precis samma ord lite tidigare. Vi har nämligen nyss avslutat ett offentligt möte och det i sin tur avlöste ett möte för blinda. Om en stund börjar ett tredje möte denna kväll, även det för blinda. Det var någon av dessa vänner som efter stunden kring Ordet med längtan i rösten förkunnade: "Om vi ändå hade mera av detta slag!"

I själva verket finner min kamrat och jag samma önskan brinnande bland alla våra blinda och döva vänner som vi träffar under våra resor och då vi är hemma i Helsingfors. Det är som om de aldrig finge nog. Även om dessa människor, som har fått mörkret eller tystnaden eller bådadera som sin arvedel i livet, i detta teknikens tidevarv har flera möjligheter än förr till förströelse, till utveckling och till själaspis, är dock mången djupt ensam och isolerad, när det gäller livets innersta frågor. Isynnerhet de dövblinda, som är beroende av sådana som kan teckna i deras händer. Hur glada

"Ljuva hem..." Major Timonen "sjunger" med händerna.

var inte tre av dessa vänner, som hade funnit en fristad på ett kommunalt åldringshem, då jag höll en andaktsstund för dem — i tur och ordning för dem var och en, då enda möjligheten till kontakt med dem alla var via händerna.

Och låt mig berätta om en dövblind herreman, som från sitt hem på landsorten kom till Helsingfors. Hans egentliga ärende var att finna ut vad Sokeva (De blindas fabrik) i Korso har på lager. Vi följde honom till denna plats och sedan besökte vi de blindas eget hus och uträttade andra ärenden. Han bodde hos en annan blind broder, och dagen därpå kom dessa båda till vår expedition. De hade i mjölkbutiken köpt grädde och kom nu för att njuta sitt morgonkaffe hos oss. "Jag förstår, att han vill dröja här hos er", sade den blinde värden, "då det finns så få med vilka han kan samtala om andliga ting." Och vi tog vara på tillfället. Major Timonen tecknade i hans hand sånger och lärde honom tecken, som han hade glömt bort. Sedan stannade vi inför Gudsordet och bad tillsammans. Allt i fullständig tysthet via händerna. Ack, hur nöjd den mannen var med sitt huvudstadsbesök — hans själ hade fått uppleva några dyrbara timmar av gemenskap med Guds vänner.

Jag kan inte heller glömma ett äkta par, som besökte Mässan. Mannen var döv, och frun både döv och blind. Frun var mycket intresserad av att få besöka olika skolor och anstalter för blinda här i Helsingfors. Sedan kom vi till de blindas bibliotek i Djurgården. Vi gick från hylla till hylla och kände med händerna på de stora tjocka böckerna. De är ju alla skrivna med punktskrift. Bibliotekarien följde vänligt med oss och berättade om vilka slags böcker vi vidrörde. Så kom vi till hyllan med Bibelns böcker. Då blev min dövblinda väns ansikte strålande. "Jag älskar Bibeln", tecknade hon i min hand. "Det är världens bästa bok". Bibliotekarien var gripen. Min vän hade avgivit ett vittnesbörd, om vad som var mest värdefullt för henne och att Jesus Kristus hade blivit Ljuset även i hennes liv. Och hon berättade, att ibland, då livet känns tungt — inte i ekonomiskt avseende, men på grund av tystnaden och ensamheten — kan ingenting annat än Guds eget ord ge tröst och kraft. Och det underbara är, att varje gång hon tar fram sin bibelbok, får hon ett ord, som passar just för det ögonblicket.

Det är ett rikt arbete major Timonen och jag får vara i, och vi blir inte trötta på det, även om vi har hållit på med detta i ett par tiotal år.

Ofta är vi på resor. Också denna höst har vi gjort ett par sådana längre turer. Om dagarna går vi på besök i hemmen, och ofta har vi ärende till sjukhus och åldringshem. I Pieksämäki försummar vi aldrig att gå till de dövas hushållsskola. Där undervisas tjugosex döva flickor. Även där besannas, att våra döva vänner aldrig tycks få nog av att lyssna till evangelium.

I St Michel brukar vi hålla andaktsstund på dövskolan. Lärarna och föreståndaren är alltid med. Och då vi till sist lyfter en påse, och frågar barnen: "Vad finns här?" slår de sina två pekfingrar tillsamman. Det betyder "karameller". Vilka barn skulle inte bli hänförda över karameller! En vänlig helsingforsdam gav en gång femtusen mark att använda för gotter åt dessa barn. Åh, vad vi blev glada för den gåvan! Men hon är faktiskt den enda som har gett en sådan gåva.

Tänk, att vi har fått i vår hand nykeln, som för oss öppnar dörren till så många ensamma människors värld! Vi tackar Gud för denna förmån — och då vi den 1 december har vår stora basar i Helsingfors, stora intresse. Vad människorna offrar under den basaren hjälper oss är vi så glada över allmänhetens att fortsätta i denna rika gärning att föra mer av Guds ords ljus och Hans kärlek till våra vänner bland de blinda och döva.

("Krigsropet" Nr 48/60).

*

MÖTEN

HELSINGFORS Dövas Förenings traditionella julfest hålles den 5. 1. 61 kl. 19 å egen lokal vid Elisabetsg. 27 A 8. Alla välkomna! Fritt inträde för medlemmar.

JAKOBSTADS Dövasförening anordnar sin julfest å stadens församlingshem lördagen den 7 jan. kl. 16 med trevligt program. Julgubben kommer senare.

Välkomna från när och fjärran.

H. D. F:s schackklubb håller sitt årsmöte tisdag den 24 januari 1961 kl. 19 i H.D.F:s lokal.

Alla medlemmar med.

HELSINGIN Kuurojen Raittiusseura Surd — Helsingfors Dövas Nykterhetssällskap r.y. hålles sitt årsmöte söndag den 29 januari 1961 kl. 19 i H.D.F:s lokal.

Alla medlemmar med.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

Utgivare: **Finlands Dövas Förbund r.f.**

Huvudredaktör: **Urho Kierimo** Lempäälä, Toutonen.

Red.sekr.: **Rurik Pitkänen,** Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154.

Svenskpr.red.: fru **Ulla-Birgitta Laine,** Eskontie 7, Kerava. Manuskripten bör sändas till redaktören före månads slut.

Expedition: Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. ☎ 38 154.

Postgiro: 6825.

Prenumerationspris 1961 1/1 årg. mk 700:—, till utlandet mk 1000:— .

Kuurojen Lehti - Tidskrift för Döva

TILAUSLISTA — PRENUMERATIONSLISTA

Asiamiehen nimi:
Ombudets namn: .....

Tarkka osoite:
Noggrann adress: .....

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa. Tilaushinta on 800:— koko vuodelta. Ulkomaille 1000:—. Vuositilaajat saavat runsaasti kuvitetun »Kuurojen Joulun» Ilmaiseksi. Asiamiespalkkio 5 vsk. alkaen 10%. Tilausmaksut on lähetettävä tilauslistan mukana postisiirtotilillä n:o 6825. Kirjoittakaa nimet ja osoitteet selvästi.

Tidskriften utkommer en gång i månaden. Prenumerationspriset är 700:— för hela året. Till utlandet 1000:—. Ombudet får som provision tillgodose 10% av minst 5 insamlade årsprenumeranter. Prenumerationsavgifterna böra sändas per postgiro n:o 6828. Prenumerationslistan återsändes samtidigt till redaktionen. Skriv namn och adresser tydligt.

Tilaajan nimi Prenumerantens namn	Kieli Språk	Postitoimisto Postanstalt	Katu ja numero tai muu ala-osoite Gata och nr eller annan adress	mk

Tilaajan nimi Prenumerantens namn	Kieli Språk	Postitoimisto Postanstalt	Katunmero tai muu ala-osoite Gata och nr eller annan adress	mk

Maksu ..... vsk. mk ..... brutto, josta asiamiehenä vähennän ..... mk. Nettosumma, mk ..... lähetetään samanaikaisesti postisiirtotilillä n:o 6825, tämän mukana. (Tarpeeton pyyhitään yli.)

Avgiften för ..... pren. mk ..... brutto, avdrag för ombudet ..... mk. Nettosumman, mk ..... sändes samtidigt per postgiro n:o 6825 som denna lista. (Det obehövliga överstrykes.)

den ja odotusten jälkeen valmiiksi. Talo on meille samalla kuin kansalaisopisto, jossa voimme kehittää ja jatkaa harrastuksiamme, lausui puhuja. Hän esitti myös lämpimät kiitokset kaikille niille, jotka ovat antaneet apunsa ja tukensa talon rakennusvaiheessa.

Kuurojen viittomakuoron esitettyä "Honkain keskellä", piti Suomen Kuurojenliiton puheenjohtaja, johtaja Urho Kierimo juhlapuheen. Puheessaan hän selvitteli kuurojenyhdistysten toimintaa todeten, että oman yhdistyksen ja toiminnan tarve on kuurojen keskuudessa käynyt entistä tähdellisemmäksi. Yhdistystoiminta onkin viime vuosina kehittynyt huomattavasti ja tällä hetkellä on jo neljällätoista kuurojen yhdistyksellä oma kerhotalo tai huoneisto. Täysin nykyaikaisissa ja erinomaisissa suojissa toimivat Oulun, Vaasan, Tampereen ja Turun yhdistykset ja heidän joukkoonsa liittyvät nyt myös Hämeenlinnan kuurot. Hämeenlinnassa on oman kerhotalon saaminen ollut tärkeimpänä tavoitteena koko yhdistyksen toiminnassaoloajan ja niinpä tämän toiveen täyttymisestä saamme kaikki olla kiitollisia. Pienen, taloudellisesti heikossa asemassa toimivan yhdistyksen jäseniltä on vaadittu runsaasti uskallusta ja uhrimieltä ja paljon myös rakkautta rakennuksensa aikaansaamiseksi. Valmistuttuaan talo kuitenkin avaa yhdistyksen jäsenille uusia, entistä laajempia toimintamahdollisuuksia ja saattaa heidät yhteisten harrastusten pariin.

Juhlapuheen jälkeen rovasti Lauri Paunu suoritti rakennuksen vihkimisen johdantonaan Psalmi 121: "Minä nostan silmäni vuoria kohti: mistä tulee minulle apu? Apua minulle tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan". — Siunaavin mielin olemme tulleet tähän kuurojen omaan taloon; tulkoon sen päälle Herran nimi. Vihkimisen jälkeen seminaarin kokelaskuoro lauloi virren 341 ja Bullin Paimentytön sunnuntai.

Vapaan sanan aikana esitettiin lukuisia onnitteluja. Hämeenlinnan kaupungin onnittelut toi kansakouluntarkastaja Eero Ilvesmäki, Hämeenlinnan seurakunnan kirkkoherra Viljo Vuorinen, joka samalla ilmoitti seurakunnan diakoniatoimikunnan lahjoittavan yhdistykselle 50.000 mk. Hämeenlinnan Suomalaisen Säästöpankin tervehdyksen esitti pankinjohtaja Arvo Keino, joka niinikään ilmoitti pankin tekevän yhdistykselle 10.000 mkn lahjoituksen. Kultaseppä ja rva Lerne (kello), rehtori Kyllikki Sarlin, rovastinna Katri Soila, Runo Savisaari (Tuki r.y:n lahjana 50.000:—). Suomen Kuurojenliiton onnittelut toi johtaja Urho Kierimo. Lisäksi esittivät onnittelunsa useat kuurojenyhdistykset, mm. Turun, Tampereen, Helsingin, Lappeenrannan, Tyrvään, Lahden, Riihimäen, Savonlinnan, Jyväskylän ym. Onnittelujen yhteydessä Hämeenlinnan kuurojenyhdistys sai myös vastaanottaa monia kukkalaitteita sekä lahjoja. Lisäksi monet onnittelivat sähkein ja adressein.

Juhlan ohjelma päättyi Maamme-lauluun. Kutsuvieraille oli tilaisuuden jälkeen järjestetty kahvitarjoilu Markkulan viihtyisässä kirjastohuoneessa.

Turhat ennakkoluulot vaikeuttavat kuurojen menestymistä ammateissa

"Älä jätä häntä yksin." Näin lukee julisteessa, joka kaupungin vaalikirjaville kaduille on ilmestynyt kertomaan tänään kaikille maailmassa vietettävästä Kuurojen Päivästä. Julisteen sanoihin on kiteytetty kaikki, mitä kuuloa vailla olevat meiltä toisilta odottavat. — Emme halua olla yhteiskunnan rasituksena, opimme ammattiin, teemme työtä ja maksamme veromme, he korostavat. Kun meille vain annetaan tähän tilaisuus. Monin käytännön esimerkein tämä tuli myös todistetuksi tiedotustilaisuudessa jonka Suomen Kuurojen Liitto eilen 24. 9. 60 järjesti lehdistölle juhlapäivän merkeissä.

Omin voimin elämässä eteenpäin on kuurojen järjestötoiminnan perusajatus, sanoo liiton toiminnanjohtaja Rurik Pitkänen, ja siksi liiton toimihenkilöillä onkin selvä käsitys uudistuksista, joiden avulla voitaisiin tähänastista paremmin auttaa kuuloa vailla olevia yhteiskunnan tasavertaisiksi jäseniksi. Koulutus on tässä työssä luonnollisestikin ensimmäinen asia ja tämän jälkeen toimeentulon turvaaminen.

Meillä toimii tällä hetkellä viisi suomenkielistä kuurojen koulua ja yksi ruotsinkielinen. Koulu on 8-vuotinen, ja täällä opetetaan yleisten tietojen ohella kuuroille tärkeintä: taitoa ymmärtää toisten puhetta ja tulla itse ymmärretyksi. Vähitellen vuosikausien työn tuloksena oppivat oppilaat näkemään sanat puhujan huulilta ja äänne äänteeltä myös itse puhumaan. On selvää, että tämä käy vain "kädestä pitäen" opettamalla ja siksi toiminnanjohtaja Pitkänen esityisesti pahoittelee, että meillä ei vielä ole voitu supistaa koululuokkia riittävän pieniksi. Samalla opettajalla on nyt 10—12 oppilasta. Kuluu liian paljon aikaa hukkaan, koska edistyminen käy aina heikoimman oppilaan vauhdilla.

Kouluaikana on oppilailla tilaisuus perehtyä eri käsitöihin ja silloin heillä on näille ammatinaloille jo vahva pohja eteenpäin yrittäessään. Mutta koulutusmahdollisuudet pienenevät eteenpäin mentäessä. Kuurojen ammattikoulut meillä on Turussa, Mäntsälässä ja tyttöjen talouskoulu Pieksämäen Nikkarilassa, mutta mahdollisuus korkeampaan ammattiopetukseen on olematon.

Paljon sopivia ammattialoja

Muuten niin vaikeat ja raskaat sotavuodet tulivat tälle kansamme osalle merkittäväksi vaiheeksi. Kun miehet olivat rintamalla ja työvoimapula ankara, saivat kuurotkin — joita tälläkin hetkellä on maassamme viitisentuhatta — tilaisuuden yrittää. Ikäänkuin "kokeeksi" heitä silloin otettiin "pa-

remman työvoiman puutteessa" eri tehtäviin talouselämämme palvelukseen. Tämä merkitsi suoranaista läpimurtoa. Kysymyshän oli vain meihin niin helposti juuttuvista ennakkoluuloista kaikkea yleisestä poikkeavaa kohtaan, ja taas aikojen tasaannuttua on tämä vanha ennakkoluulo nousemassa.

Sopivaan ammattiin huolellisesti valmistuneena pystyy kuuro — usein kuulevaa toveriaan keskitetymminkin hyvään työnsuoritukseen — ja näitä ammatteja on lukemattomia. Tämän opetti sota-aika. Eilisessä Suomen Kuurojen Liiton tiedotustilaisuudessa dipl.insinööri Runo Savisaari totesikin, että helpompi on luetella ammatit, joihin kuuloa vailla oleva EI pystyisi.

Työnjohtaja R. Th. Östman lausui mm. Kirjapainoala on eräs kuurojen vanhimpia ammattialoja. Täällä he toimivat käsinlatojina, painajina tai sitojina. Kaikki käsityöläisammatit, räätälien, jalkinetyöntekijäin, ompelijain, metallimiesten jne. ovat saaneet taitavaa ja pätevää ammattiväkeä kuurojen joukosta. Käsityöläisammatit ovat kuitenkin nyt yleisen kehityksen mukaan väistymässä, mutta on myös lukemattomia koneita, joiden käyttäjältä ei vaadita kuuloa. Ja vielä on jäljellä mm. taideteollisuuden ja hienomekaanisen alan tehtävissä runsaasti taitavien käsien tarvetta. On monien mahdollisuuksien mainosala, josta esimerkkinä eräs helsinkiläinen mainostoimisto. Yhtiön taiteellisena johtajana on hyvin menestynyt kuuro taiteilija Osmo Entelä.

Kerhohuoneisto kuin toinen koti

Yhdistystoiminnalla on erittäin tärkeä merkitys kuurojen keskuudessa, jotka heitä ympäröivässä hiljaisuudessa niin helposti tuntevat yksinäisyytensä. Yli 40 yhdistystä toimii maan eri puolilla ja mm. Helsingin yhdistyksessä on lähes 300 jäsentä. Yhdistyksen kerhohuoneisto onkin kuuroille toinen koti, johon ilta illan jälkeen kokoonnutaan erilaisten harrastusten ympärille, kertoo rouva Aura Ahlbäck. Sointuvalla äänellä ja täysin ymmärrettävästi hän pystyy puhumaan, vaikka ei itse kuulekaan ääntään. Kuuntelijasta tämä tuntuu lähes käsittämättömältä ja panee ajattelemaan, miten suunnattoman työn takana taidon hankkiminen on ollut.

Suuri urheilujuhla ensi kesänä

Myös urheilu on eräs suosituimpia vapaa-ajan harrastuksia. Ensi kesänä on meidän maamme vuorossa järjestämään suuren kansainvälisen urheilujuhlan, jonne osanottajia odotetaan ainakin 25 maasta. Yksistään USA:sta on jo 130 urheilijaa ja turistia varannut matkaliput Suomeen ensi elokuuksi, kertoi urheiluliiton sihteeri Jussi Luomajoki. Hän hoitaa yhteyksiä kansainvälisen urheiluliiton CISS:n ja muiden maiden järjestöjen kanssa. Tähän sihteerillä onkin mitä parhaimmat edellytykset, sillä hän on oppinut ymmärtämään ranskaa, saksaa, englantia ja ruotsia. Saavutus, johon vain harva kuuleva pystyy.

S. Sos.dem. 25. 9. -60

Elokuva "Kuuro"

(Jatkoa)

Kokonaan muista ihmisistä eristettynä ei Ivan toki ole. Toisten kuurojen kanssa hän keskustelee viittomien avulla vaivattomasti. Kuurot muodostavat oman pienen yhteiskuntansa. Miltei kaikki he tuntevat toisensa. Työajan päätyttyä Ivan kohtaa kuuron toverinsa kadulla ja he ryhtyvät keskustelemaan käyttäen viittomia. Muutamat ohikulkijat huomaavat tämän eivätkä voi hillitä uteliaisuuttan. Varsinkin eräs heistä jää oikein töllistelemään heitä. Vasta sitten, kun keskustelijat tarkoituksellisesti kohtaavat tämän katseen, lähtee töllistelijä tiehensä.

Ivanilla on asiaa tupakkakauppaan, mutta ensin hän katsoo ikkunasta, onko siellä paljon väkeä. Useimmat kuurot eivät puhu kuulevien tavoin, koska he eivät kuule omaa ääntään. Puheessa ja ääntämisessä saattaa olla suuriakin virheitä. Tämän vuoksi he kaihtavat kauppoja, joissa on paljon väkeä.

No niin, tässä kaupassa ei ole ketään sisällä, ja Ivan astuu kauppaan. Hän haluaa savukerasian, mutta tiskin takana oleva mies ei ymmärrä lausuttua savukemerkin nimeä, koska Ivan lausuu sen virheellisesti. Mutta mistä hän voisi tietää, että "Castor" (savukkeen nimi) sanassa C lausutaan kuin K ja että paino on sanan ensimmäisellä eikä viimeisellä tavulla? — Ei, sellaista savuketta meillä ei valitettavasti ole, selittää kauppias. Mutta niitä on tuolla hyllyllä, huomauttaa Ivan ja näyttää sormella. Myymäläpöydän takana oleva mies katsoo näytettyyn suuntaan, mutta ei kuitenkan tartu oikeaan rasiaan. Vähän ylempänä, selittää Ivan, vähän enemmän oikealle — vielä vähän — ei, liian kauaksi, — vähän vasemmalle, — niin.

Ivan maksaa 10 kruunun setelillä. Tarkkaa hintaa hän ei tiedä, mutta arvelee, että tässä on kuitenkin tarpeeksi. Niin, kukapa on tullut ajatelleeksi, että pikkurahat ovat usein kuurojen ongelmana. Tämä nähdään esim. siitä, mitä kerran tapahtui Knut'ille, kun hän oli ostoksilla siirtomaatavaraliikkeessä. Kun Knut lähti kaupasta ja meni kadun yli, juoksi kauppias perässä huutaen hänelle. Mutta Knut ei kuullut mitään, vaan jatkoi matkaansa vieläpä lisäten vauhtiaan, sillä hän yritti lähtevään raitiotievaunuun. Silloin kadulla kulkijat pidättivät "pakolaisen", joka tietenkin oli kovin hämmästynyt. Kohta saapui kuitenkin kauppias ja ojensi Knutille kourallisen pikkurahoja sanoen: "Unohditte takaisin tulevat rahat!" — Tällä välin oli raitiotievaunu jo mennyt.

Ongelma on juuri siinä, että kuuron on useinkin vaikea tietää ja maksaa täsmällistä hintaa. Vaikka pussi olisi täynnä pikkurahoja, niin maksetaan kuitenkin mieluimmin setelillä, jos niitä vain lompakosta löytää.

Ivan ottaa pikkurahat tupakkakauppiaan tiskiltä ja menee ulos. Kun hän on käynnistämässä skootteriaan, tulee eräs pikkutyttö hänen luokseen ja kysyy, paljonko kello on? Ivan on epätietoinen. Mitähän lapsi kysyy? Varmaankin tietä — helpoimmin Ivan selvittää tilanteen sanomalla: "En tiedä, en asu tässä lähellä." Sitten hän katsoo kelloaan, käynnistää ja ajaa pois. Hänen on ehdittävä postiin ennen sulkemisaikaa. Lapsi katsoo ihmetellen hänen peräänsä, olipa siinä kummallinen mies.

Postissa hän tietää, mitä on maksettava: 15 kruunua siirtotilille. Luukulla on kuitenkin jono, joten Ivan joutuu vartoamaan vuoroaan. Päästyään luukulle hän ojentaa täyttämänsä siirtokortin ja rahat. Mutta jotakin kuitenkin on "vinossa". Postivirkailija selittää jotakin, mutta Ivan ei ymmärrä häntä. — "Anteeksi, minä olen kuuro, — tämän pitäisi olla oikein —." — "Ei, mim-mum-mam, mum-mam-mim." Ivan ei voi tätä ymmärtää. Pitkä jono hänen takanaan alkaa hermostua, kaikki katsovat häntä, hän hukkaa heidän aikaansa.

Postivirkailija alkaa kirjoittaa paperille, mutta eräs herra jonosta tulee selvittämään tilanteen kaikkien helpotukseksi. Hän osoittaa sormellaan siirtokorttia, näyttää kahta sormeaan ja sanoo selvästi: "Hän pyytää kahta äyriä kortista."

Kun Ivan on selvinnyt postista, menee hän syömään erääseen perheeseen, jossa on muitakin ruokavieraita. Kaikki he ovat ystävällisiä ihmisiä, jotka auttavat häntä monin tavoin. Mutta kun hän esittää Jens'ille, että mentäisiin sunnuntaina katsomaan jalkapallokilpailuja, niin häntä kehoitetaan lopettamaan puhe. Onko Jens tänään pahalla tuulella? — Ei, se johtuu radiosta. Päivän uutiset tarjotaan mukavasti radiolla yhdessä päivällisen kanssa. Toiset voivat kuunnella, eikä heitä silloin saisi häiritä.

Myös puhelin on käytännöllinen apuneuvo, jota Ivan ei voi käyttää hyväkseen. Hän pyytää rouva Sørensen'ia välittämään hänelle erään puhelun, se koskee vierailua Thorkild'in luokse illalla, ja Ivan haluaisi ottaa mukaansa ystävättärensä Ritan. Niin, hän saisi nyt lähetettyä sanan Ritalle ja pyytää rouva Sørenseniä soittamaan puolestaan. Rita on myös kuuro ja käyttää veljeään tulkkina. Tällöin yhteys kahden tulkin välityksellä on välttämätön ja pienestä asiasta kehittyy suhteellisen suuri keskustelu:

Ivan: Tahtoisitteko ilmoittaa Ritalle, että hän tulisi Thorkildin luokse illalla kello 8.

Rouva: Ivan haluaisi mielellään, että Rita saapuisi Thorkildin luokse illalla kello 8.

Ritan veli: Siellä on Ivan, joka pyytää, että menisit Thorkildin luokse illalla kello 8.

Rita: Minun on mentävä iltakouluun ja voisin tulla vasta kello puoli yhdeksän.

Veli: Ritan on mentävä iltakouluun eikä voi saapua ennen puolta yhdeksää.

Ivan: Hyvä.

Rouva: Asia on siis järjestynyt.

Veli: Kyllä on.

Loppusoitto. — Kuurolla ei ole mitään mahdollisuuksia puhua "itse asioistaan".

Rita on nyt jokatapauksessa saanut tiedon kyläilystä. Hän haluaa ostaa kukkavihkon jonkun matkan päässä olevasta kukkakaupasta. Hän katselee kukkia ja kysyy hintoja. Tuossapa sopivia kukkia. Mitä maksaa? — Vain 5 kruunua! — Niitä minä otan. Kukkavihko sidotaan kauniisti pakettiin. Rita ojentaa kymmenen kruunun setelin; eihän milloinkaan tiedä aivan varmasti, vaikka olisi vielä joitakin äyrejä päälle. Myyjä hymyilee, odottaa hetken, ja sitten sanoo: Se on 15 kruunua — kukkavihkon hinta. Niin, mutta se oli tullut Ritalle paljon kalliimmaksi kuin mitä hän oli ajatellut. Ritan on kaivettava kaikki pikkurahansakin saadakseen kukat maksetuksi.

Thorkildin kotiin on kokoontunut joukko kuulevia nuoria. Mieliala on hyvä ja juttu luistaa, on miellyttävää ja hauskaa. Mutta tähän kaikkeen sekoittuu vaikutelmia musiikista, iloisesta keskustelusta, lasien kilinästä; — koko tämä ilmapiiri, vaikutelmat eivät saavuta Ivania. Toiset saavat kaikki vaikutelmat ja myötäelävät tässä ilmapiirissä ilman mitään vaikeuksia. Ivan jännittää ja seuraa silmillään tapahtumia. Hänen on mahdotonta seurata nopeasti liikkuvaa keskustelua. Bulldog-koira menee hänen ohitseen, sitä hän taputtelee. Mutta sitten se lähtee ovelle ja haukkuu jotakin. — Rita! Niin, Rita on siellä. Nyt tulee vierailuun sisältöä. Nyt on joku, jonka kanssa voi keskustella sillä kielellä, mitä hän osaa: viittomakielellä.

Sitten alkaa tanssi gramofoonimusiikin tahdissa. Karstensen ei kuitenkaan tanssi. Kun hän on seurannut näitä kahta kuuroa ja kun Rita viedään tanssiin, niin hän menee Ivanin luokse vaihtaakseen tämän kanssa muutaman sanan. Karstensen on kiinnostunut viittomakielestä, ja Ivan selittää hänelle muutamien viittomien merkitystä. Esim. sana 'juhla' viitotaan siten, että viedään molemmat kädet toisiaan vastaan kuin ne olisivat kaksi pikaria.

Rita tanssii erinomaisesti, vaikka hän ei kuulekaan musiikkia; hän seuraa herkästi tanssittajaansa. Kun Ivan tanssii Ritan kanssa, on hänen seurattava toisten liikkeitä; hän huomaa myös rytmin lattian välityksellä. Tämä ei herätä mitään huomiota — mutta, kun gramofoonin levy on loppunut, he tanssivat edelleen vaikka ilman musiikkia. Seurue on hämillään. Thorkild pysäyttää heidät ja he saavat osakseen hymyilyä. Muuten tämä kuuro pari saa kaikkien ymmärtämyksen ja he sopeutuvat muiden seuraan — heilläkin on juhlatunnelmaa, näillä kuuroilla.

Ivan saattaa Ritan ulos, ja katulyhdyn heikossa valossa he voivat puhua keskenään. He keskustelevat seuraavasta päivästä — ilman, että ovat riippuvaisia tulkista.

Näin on päivä kulunut "kivi kengässä", kokonainen päivä, eikä se ollut mikään erikoinen päivä. — Sehän muistuttaa siellä huvilatiellä mappi kainalossa kulkenutta miestä. Hän oli saanut kiven kenkäänsä, pahus sentään, hän pysähtyy, ottaa kengän jalastaan ja pudistaa sen pois. Hän kulkee siitä

VUODENAJAT JA IHMINEN

Moni meistä tuntee kertomuksen pojasta, joka aina vuodenajasta toiseen siirryttäessä totesi, että juuri tämä on parhain vuodenaika. Tämä tulee monen mieleen myös syysta, että ainakin tähän vaihteluun liittyy paljon hyvää. Vuodenaikojen vaihtuminen uuteen luo niihin kaikkiin uutta merkitystä ja niissä on paljon ihmiselämää kuvaavaa. Yksityisesti katsoen jokaisessa on oma viehätyksensä ja arvonsa. **Kevät** on monessa mielessä kaunein, herättävin vuodenaika, jossa mitä suurimmassa määrin on juuri ihmiselämään nähden kuvaannollinen merkitys. Herääminen ja uudestisyntyminen ja kasvu on ihmiselle tärkeintä ja juuri kevät tahtoo olla siitä muistuttamassa. **Kesä** on jo paljon täyttänyt kevään lupauksista, mutta kun kesä kypsyy syksyyn on vuodenajoista rikkain ja runsain käsillä. Syksyssä on kuitenkin jo menetetyn, ohi eletyn tuntuista: se symbolisoi läheisesti ihmiselämää. Mutta silti syksy on rikkain ja runsain. Kevään ja kesän kypsyminen syksyksi antaa kuvan ihmiselämästä ja sen rikkaudesta. Syksy on sadonkorjuun aikaa ja silloin ihminen usein huomaa tarkoituksensa, kuka onkaan se, joka antaa satonsa hukkua talven alla. Syksy avaa ne kuulaat näkymät, joiden ohi ennen on menty. Jossain suhteessa syksyinen kyntö ja kylvömies tulee läheisesti omilleen. Vanha sänki kynnetään uuden mulloksen edestä, uusi siemen kylvetään vasta korjatun sijaan. Kumpikin astuu uuteen kasvukauteen kylvös ja kylväjä. Kehittyykö kylväjä kylvöksensä mukana, kypsyykö hän sen tavoin, edistyykö hän kasvukauden aikana satonsa arvoisesti? Kaiken olennaisen vaiheet ovat selvästi syntyyn, kasvuun ja kehitykseen kytkeytyneet. Näistä ihmisen osa on suurin hänen kehitystiensä korkein. Hän voi kehittyä suuriin näkyviin mittoihin, hän voi kehityksellään luoda uutta kehittää ja kasvattaa.

Pidämme erityisesti syksyä ja talvea henkisen toiminnan aikana tällöin tavallisesti opiskelemme, luemme — sanalla sanoen kehitämme itseämme. Ihmiselämä on lyhyt niin lyhyt, että voisimme nukkua talviunta ja vaipua henkiseen horrokseen. Silloin kun luonnollinen valo etääntyy meistä etäämmäs sytytämme ja puhallamme uuden valon tiellemme. Ja juuri nyt on aika, jolloin uudet tulet syttyvät ja valaisevat — missä on meidän tulemme.

Nyt me katsomme elämää ja kaikkea siihen liittyvää eri tavoin kuin ennen lapsena ja nyt me myös näimme, kuinka tie jatkuu ja että meidän on luotava oma soihtumme silloin kun luonnollinen valo ei riitä valaisemaan kehityksellistä suurta ja tärkeintä tietämme.

L. A:nen.

---

vapautuneena edelleen. — Näin yksinkertaisesti se lähti pois tältä herralta.

Mutta kuuro ei selviä "kivestään" näin helpolla. Kivi pysyy kengässä aamusta iltaan. Jos kuitenkin vähänkin ajattelemme asiaa, niin me kaikin voimme olla hänelle avuksi. Voimme kuvitella itsemme hänen asemaansa ja suhtautua kuuroon ihmiseen sen mukaisesti. Silloin tuo kivi ei kalva jalkaa, vaikka se pysyykin kengässä.

KÄSITELTÄESSÄ vajaamielisten kuurojen asemaa Kööpenhaminassa pidetyssä IX. pohjoismaisessa kuurojen kongressissa todettiin, että tämän kysymyksen hoitamisessa on paljon toivomisen varaa varsinkin Suomessa ja Tanskassa. Tämän johdosta esitettiin kongressin toivomus, että vastuussa olevat viranomaiset kiinnittäisivät vakavaa huomiota esillä olleeseen asiaan.

WASHINGTONISSA toimivan Gallaudetin collegen — maailman ainoan kuurojen yliopiston — näytelmäkerho aloittaa näytäntökauden 1960—1961 esittämällä Agatha Christien 3-näytöksisen jännitysnäytelmän "Ten Little Indians" ilmestynyt suomeksi jännitysromaanina nimellä "Kymmenen pientä neekeripoikaa").

Näytelmä esitetään yliopistossa marraskuun loppupäivinä ainakin kolme kertaa. Koska kaikki näyttelijät ovat kuuroja, tapahtuu keskustelu kuurojen kielellä. Sitä ymmärtämättömiä katsojia varten lukee selostaja vuorosanat samanaikaisesti.

(Aamulehti 29. 10. -60).

Kotimaasta

SYYSKUUN 18:ntena päivänä vietettiin Kakskerran hautausmaalla muistotilaisuus kuurosokea Frans Leijonin sekä muitten kuurojen vanhainkoti Salmelassa kuolleitten hoidokkien haudalla. Paikalle oli pystytetty hautakivi. Tilaisuuteen olivat kokoontuneet Kuurojen Ystäväin Liiton ja Turun Kuurojen Ystäväin edustajia, Kuurojenkoulun opettajia, kuurojen esitelmäpäivien osanottajia sekä Frans Leijonin omaisia. Muistohteki aloitettiin virrellä 600 "Oi Herra, jos mä matkamies maan." Sen jälkeen kuurojen ammattikoulun rehtori Heikki Mylläri muistopuheessaan kertoi Salmelan vanhainkodin viiden vanhuksen mielialoista ja elämästä sekä varsinkin kuurosokean Frans Leijonin harvinaisesta lahjakkuudesta vajavaisuudestaan huolimatta. Lopuksi hän lausui kiitoksen sanoja kaikille, jotka olivat olleet mukana kodin luomisessa vanhuksille. Tämän jälkeen rovasti Lauri Paunu piti hartauspuheen ja lausui muistosanoja Salmelan vanhainkodin vainajille ja toivoi, että muistokivi Kakskerran hautausmaalla välittäisi muistoa tuleville polville. Veisattiin virsi 622 "Tuolla taivaan asunnoissa" ja lopuksi oli seppelten lasku. Kuurojen Ystäväin Liiton ja Turun Kuurojen Ystäväin yhteisen seppeleen laskivat opettajat Rauha Uotila ja Fanny Gylling. Seppelten laskun yhteydessä puhui myös Frans Leijonin sisar, rouva Koski, kosketellen puheessaan veljensä lapsuuden aikaa monilapsisessa kodissa, sekä hänen kehitystään kuurojenkoulun kautta kehittyneeksi ihmiseksi.

Hautapatsaan olivat kustantaneet "Frans Leijonin muistorahasto" ja Turun Kuurojen Ystävät.

NESTORI VÄNNI kuoli 15. 10. kodissaan Ikaalisissa. Hän oli viikkoa aikaisemmin täyttänyt 73 vuotta. Vänni kävi aikanaan Mikkelin kuurojenkoulun. Hän on kotiseudullaan tehnyt etupäässä maatöitä. Poismennyttä kaipaavat kuurojen ystävien lisäksi veli ja sisar sekä muut omaiset.

KUTEN lukijamme muistavat oli lehtemme viime numerossa Kuurojen päivä selostuksen yhteydessä kuva kuurojen järjestöjen toimihenkilöistä. Tämän kuvan alla olevasta tekstistä oli jäänyt epähuomiossa pois rva Aura Ahlbäckin nimi. Kaikki kyllä tuntevat tämän rouvan siitä kuvasta, mutta mainitsemme, että rva Ahlbäck on kuvassa kolmantena vasemmalta.

Urheilua

Mikkeli voitti seuraottelun

Kolmiseuraottelukilpailut pidettiin syyskuun 11 pnä Kotkassa. Mikkelin Kuurot Urheilijat voitti kilpailun 53 ½ pisteellä toisen kerran peräkkäisenä kiertopalkintokiinnityksen, Kymenlaakson "Tähden" tullessa toiseksi 50 pisteellä viimeisenä Lappeenrannan "Sisu 35 ½ pistettä.

H. S.

OULUN Ryhti r.y. järjestää uudenvuodenvalvojaiset Kuurojen talossa jouluk. 31 pnä, alkaen klo 19.

Hauskaa ohjelmaa ja elokuvaesityksiä seuran omalla elokuvakoneella. Tervetuloa!

HÄMEENLINNAN Kuurojen Urheiluseura Häli r.y. järjestää Hämeenlinna Kuurot r.y:n kanssa uudenvuoden vastaanottajaiset kerhotalossa, Markkulantie 3, joulukuun 31 pnä kello 19. Ohjelma hauska ja vaihteleva. Tervetuloa.

KYMENLAAKSON K. u. s. "Tähden" vuosikokous on Kotkan Työväentalon kerhohuoneessa lauantaina tammik. 21 pnä kello 18. Esillä sääntöjen määräämät asiat. Jäsenet ja jäseniksi aikovat, joukolla mukaan!

MIKKELIN Kuurojen urheiluseura pitää vuosikokouksen tammikuun 22 pnä kuurojenkoululla klo 18. Kaikki jäsenet mukaan ja uudet jäsenet ovat tervetulleita.

Shakkia

VAASAN Kuurojen Shakkikerho järjestää kansalliset shakkiturnajaiset jouluk. 3—4 p:nä 1960 yhdistyksen huoneistossa Käsityöläiskatu 6, Palosaari.

Lauantaina peli alkaa klo 13. Klo 20 alkaa Shakkikerhon 20 v. juhla. Sunnuntaina peli jatkuu klo 9:ltä.

HELSINGIN Kuurojen Shakkikerhon vuosikokous pidetään tiistaina tammikuun 24 pnä klo 19 H:gin Kuurojen yhdistyksellä. Jäsenet saapukaa.

Kokouksia

HELSINGIN Kuurojen Naiskerho järjestää hauskan pikkujoulujuhlan. Uutuudet joulubaarit ja monipuolinen ohjelma. Joulukun 3 pnä klo 19. Kuurojen yhdistyksellä Liisankatu 27. Kaikki naiset ja herrat ovat tervetulleita.

KAINUUN Kuurot r.y. järjestää pikkujoulujuhlan jouluk. 10 pnä klo 18.00 seurakunta-puutalolla Kirkkokatu 26. Valkoparta pukki saapuu Korvatunturilta ja maukasta joulupuuroa jokaisen vatsa täyteen. Tervetuloa Kainuussa asuvat kuurot.

MIKKELIN Kuurojenyhdistyksen ja urheiluseuran yhteiset pikkujoulujuhlat ovat joulukuun 11 pnä kuurojenkoululla klo 18. Joulupukki, puuroa y.m. ohjelmaa.

LAHDEN Kuurojen Yhdistyksen pikku-joulu (aikuisille ja lapsille yhteinen) pidetään sunnuntaina jouluk. 11 pnä alkaen klo 12.30 Yhteiskoululla. Paketit pukinkonttiin toivottavia lapsia ja ystäviä ilahduttamaan!

KUUROJEN Raittiusseura Surd viettää pikkujoulujuhlaa keskiviikkona joulukuun 14 pnä klo 19, Helsingin Kuurojen yhdistyksellä. Vain jäsenille. Puuroa ja kahvia. Pukki tulee.

HELSINGIN Kuurojen Yhdistyksen Joulu-myyjäiset on joulukuun 18 pnä klo Kuurojen Yhdistyksellä. Tervetuloa jouluostoksille mm. hyvää kahvia, käsitöitä ja paljon muuta.

SEINÄJOEN Kuurojen Yhdistys pitää tavanmukaisen kuusijuhlan Työväentalon yläsalissa jouluk. 18 pnä klo 11 alkaen. Hauska ohjelma. Kannattaa tulla kaukaakin juhlaan.

TURUN Kuurojen Yhdistys järjestää uuden vuoden valvojaiset 31. 12. klo 19 Kerhotalon alasalissa.

HÄMEENLINNAN Markkulassa on kuurojenyhdistyksen ja urheiluseuran yhteiset Uuden Vuoden vastaanottajaiset hauskalla ja monipuolisella ohjelmalla vuoden viimeisenä päivänä alkaen klo 19 ja päättyen seuraavan vuoden puolella. Tervetuloa kaikki, jotka haluavat viettää illan reippaassa hengessä.

HELSINGIN Kuurojen Naiskerhon vuosikokous pidetään tammikuun 18 pnä 1961 keskiviikkona klo 19. Yhdistyksellä. Kaikki jäsenet mukaan.

TAMPEREEN Kuurojen Yhdistyksen tavan mukaiset uudenvuoden valvojaiset pidetään joulukuun 31 pnä yhdis-

tyksen omassa kerhohuoneustossa Satamakatu 1 B 2. Ohjelma monipuolinen ja hauska.

HELSINGIN Kuurojen Yhdistyksen perinteellinen joulujuhla pidetään 5. 1. 61 klo 19 omassa huoneustossa Liisank. 27 A 8. Kaikki tervetulleita. Jäsenille vapaa pääsy.

JOENSUUN seudun Kuurojenyhdistyksen vuosikokous pidetään Niinivaaran kansakoululla loppiaisaattona tammikuun 5 pnä klo 16.

KOTKAN Kuurojen yhdistyksen pikkujoulujuhla pidetään Kotkan Työväentalon kerhohuoneustossa (loppiaisena) 6 pnä tammikuuta 1961 alkaen kello 18.

Tilaisuudessa tarjoillaan kahvia leivän kera ja riisipuuroa maksuvapaasti.

Jouluiloa tuokoon antamalla lahjat kuuroille tovereilleen. Joulupukki tulee Lapin tunturista.

Kaikki jäsenet tuttavineen ovat tervetulleita.

PORIN Kuurojen Yhdistys r.y:n ja Kuurojen Ystävät r.y:n toimeenpanevat loppiaisjuhlan tammik. 5—6 pnä. Edellisen järjestämän illanvieton loppiaisaattona klo 18, jolloin tilaisuuteen lupautuivat pastori Eine Savisaari ja mahdollisesti herra Kauko Mäkelä esitelmöitsijäksi. Tervetuloa.

VAASAN Kuurojenyhdistyksen kuusijuhla pidetään Kuurojen seuratalolla tammik. 6 pnä, loppiaisena klo 15.

Vuosikokous pidetään kuurojen seuratalolla tammikuun 29 pnä klo 14. Sääntömääräiset asiat esillä. Uusia ja vanhoja jäseniä toivotetaan tervetulleiksi kokoukseen.

Vaasan järjestöjen (yhdistys, Wellas ja shakkikerho) uuden vuoden vastaanottojuhla pidetään joulukuun 31 pnä klo 19 kuurojen seuratalolla. Kaikki joukolla mukaan. Tervetuloa!

LIEKSAN Kuurot r.y:n vuosikokous pidetään loppiaisena tammikuun 6 pnä klo 12 Keskuskansakoululla.

PIETARSAAREN Kuurojenyhdistys järjestää joulujuhlassa kaupungin seurakuntatalossa tammikuun 7 pnä lauantai-iltana klo 16. Hauska ohjelma ja myös joulupukki tulee. Tervetuloa läheltä ja kaukaa.

KAINUUN Kuurot r.y:n vuosikokous pidetään tammik. 8 pnä klo 12 Jaakko Saarisella, Asuntola 62. Tervetuloa uudet ja vanhat jäsenet.

IMATRAN Kuurot r.y:n vuosikokous pidetään Voimalaitoksen ruokasalissa lauantaina tammikuun 14 pnä klo 10.

SAVONLINNAN Kuurot r.y:n vuosikokous pidetään Kaupungin Nuorisokerhohuoneustossa sunnuntaina tammik. 15 pnä klo 12.

OULUN Kuurojen Yhdistyksen esitelmäpäivä ja vuosikokous pidetään tammik. 21—22 pnä Kuurojen talolla.

Lauantaina pitää esitelmiä toim. R. Pitkänen ja sunnuntaina on vuosikokous. Vanhat ja uudet jäsenet tervetuloa!

VAKKA-SUOMEN Kuurot r.y:n vuosikokous pidetään Piuhassa Niinikankaan talossa lauantaina tammikuun 28 pnä klo 18. Tervetuloa!

KUUROJEN Raittiusseura Surd Dövas Nykterhetssällskap ry:n vuosikokous pidetään H:n K:yn salissa sunnuntaina tammikuun 29 pnä klo 19. Kaikki jäsenet saapukaa.

Merkkipäiviä

70 VUOTTA täytti **Valentin Hallinen** marraskuun 28 pnä Lehtimäellä.

60 VUOTTA täyttää jouluk. 5 pnä **Otto Saarinen** Vaasassa.

75 VUOTTA täyttää joulukuun 12 pnä nti **Eva Hakala** Riihimäellä.

75 VUOTTA täyttää jouluk. 13 pnä **Hilda Södergård** Vaasassa.

70 VUOTTA täyttää rva **Maria Heiniluoma** joulukuun 19 pnä.

SYDÄMELLISET kiitokset Suomen Kuurojen Liiton Hallitukselle Turun Kuurojen yhdistyselle, Turun Valppaalle, Turun Kuurojen Raittiusyhdistykselle, Turun yhdistyksen kaikille alaosastoille, muille kuurojen yhdistyksille ja kaikille niille ystävilleni, jotka muistivat minua niin suurenmoisella tavalla 70-vuotispäivänä sähkein, lahjoin, kukin ja adressein ja kirjein.

Turussa 1. 11. -60.

Elias Savisaari.

SYDÄMELLISET Kiitoksemme Kuurojen Liitolle, yhdistyksille ja yksityisille kerhotalomme Markkulan vihkiäisjuhlassa osoitetusta huomaavaisuudesta, lahjoista, kukista ja sähkeistä.

Hämeenlinnan Kuurojenyhdistys.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

65. vuosikerta 1960

Julkaisija: SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.

Päätoimittaja: URHO KIERIMO, Lempäälä, Toutonen

Toimitussihteeri: RURIK PITKÄNEN, Helsinki, Liisankatu 27 E 10. Puh. 38 154.

Toimituskunta: Katri Pitkänen, Maila Paunu, Aura Ahlbäck.

Toimitus ja konttori: H:ki, Liisankatu 27 E 10. Puh. 38 154. Kirjoitukset ja kuvat lähetettävä ennen edellisen kuukauden 7 päivää. Muotokuvista seurattava 500:— maksu.

Tilaushinta: Koko vuodelta 1961 kotimaassa ja Pohjoismaissa 800:—, ulkomaille 1000:—. Tilattavissa kaikista postitoimistoista.

Ilmoitushinnat: Lähempiä tietoja saa puh. 38 154. Kihlaus-, vihkimä- ja syntymäilmoitukset 300:-. Kuolinilmoitukset 500:-.

Kaikki maksut suoritettava Suomen Kuurojen Liitto r.y:n postisiirtotilille n:o 6825 tai rahastonhoitaja Eero Laamaselle, os. Liisankatu 27 E 10, Helsinki. Puh. 882 163.

KUUROJEN JOULU

on ilmestynyt

Luotettavia myyjiä otetaan

Korotetut palkkiot:

10 - 100 kpl. myynnistä 20:- kpl.
101 - 500 „ „ 30:- „
yli 500 „ „ 40:- „

Yksittäisnumerot 100:— kpl.

MYYJÄT, ilmoittautukaa heti osoitteella:

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.

LIISANKATU 27 E 10, HELSINKI

Tilatkaa vuodeksi 1961 — Prenumerera för år 1961 på

KUUROJEN LEHTI-
TIDSKRIFT FÖR DÖVA

vuosikerta 66 — 65 årgång

ilmestyy kerran kuukaudessa, seuraten tapahtumia kuurojen maailmassa koti- ja ulkomailla.

Toimituskunta:
Katri Pitkänen, Maila Paunu, Aura Ahlbäck.

Neuvottelukunta:
Jaakko Väisälä, Teuvo Lillunen, Jarmo Narmala, Sirpa Kostiainen, Soile Salonen.

Tilaushinnat:
800:— koko vuodelta. Ulkomaille 1000:—. Vuositilaajat saavat runsaasti kuvitetun "Kuurojen Joulun" ilmaiseksi. Kuurojenkoulujen, ammatti- ja talouskoulujen oppilaat saavat sen tilaamalla opettajansa kautta jaettavaksi 400 markalla koko vuodeksi.

Tilauksia vastaanottavat kaikki postikonttorit, asiamiehet yhdistyksissä ja lehden konttori, os. Helsinki, Liisankatu 27 E 10. — Postisiirtotili n:o 6825.

Tehkää tilauksenne nyt heti ja tarjotkaa lehteä myös tuttaviennekin tilattavaksi. Omaa lehteämme levittämällä hankitte kannattajia kuurojen asialle kuulevienkin keskuudessa.

Utkommer en gång i månaden. Vad som sker och vad som hänt i de dövas värld, både in- och utrikes, skildras utförligt.

Redaktionskommitte:
Katri Pitkänen, Maila Paunu, Aura Ahlbäck.

Rådkommitte:
Jaakko Väisälä, Teuvo Lillunen, Jarmo Narmala, Sirpa Kostiainen, Soile Salonen.

Prenumerationspris:
700:— för hela året utan julpublikation. Till utlandet 1000:—. Elever i dövskolorna samt yrkes- och hushållsskolorna kunna genom lärarna få prenumerera för 400 mk i året.

Prenumeration kan ske genom alla postkontor, föreningarnas ombud och tidskriftens kontor, adr. Helsingfors, Elisabetsgatan 27 E 10, postgirokonto n:o 6825.

Gör Eder prenumeration genast och rekommendera tidskriften för Edra vänner och bekanta. Genom att sprida Er egen tidskrift på detta sätt skaffar Ni anhängare och förespråkare för de dövas sak i de hörandes krets.

URHO KIERIMO
päätoimittaja — huvudredaktör

RURIK PITKÄNEN
toimitussihteeri — red.sekreterare

ULLA-BIRGITTA LAINE
svenskspr. redaktör

Oy SURDUS Ab — 1960